

Hàng Xóm

Contents

Hàng Xóm	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	6
4. Chương 4	10
5. Chương 5	12
6. Chương 6	13
7. Chương 7	15
8. Chương 8	17
9. Chương 9	21
10. Chương 10	25
11. Chương 11	27
12. Chương 12	30
13. Chương 13	34

Hàng Xóm

Giới thiệu

Chuyển ngữ: SkylerThể loại: Hiện đại, đam mỹ, điền văn, ẩm áp, không xôi thịt, chữa lành, tình anh ôn nhu tuần mỹ cổ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hang-xom>

1. Chương 1

1.

Xách theo túi thực phẩm vừa vội vã mua được sau giờ cao điểm buổi tối, Lâm Ôn ngẩng đầu nhìn về ô cửa của tiểu khu chỉ còn cách mình hơn trăm mét, cậu cẩn thận quan sát xung quanh rồi chỉnh lại mũ mà tăng nhanh bước chân.

Sống một mình đã lâu, chứng sợ hãi xã hội càng thêm trầm trọng, nếu trong tủ lạnh vẫn còn đủ đồ ăn thì ngoại trừ việc vứt rác thải, cậu sẽ không bao giờ ra khỏi nhà dù chỉ một bước.

Thế giới bên ngoài giống như một cái miệng lớn của người khổng lồ, còn người đi đường thì là những tiểu yêu quái xa lạ, khiến cậu phải cẩn thận từng li từng tí, hạ thấp độ tồn tại của bản thân xuống cực điểm.

Cực kỳ căng thẳng.

Mấy ngày qua rõ ràng thành phố A đã hạ nhiệt, nhiệt độ xuống đến tận -10 độ vậy mà Lâm Ôn lại toát mồ hôi toàn thân, mãi đến khi bước vào được bên trong tiểu khu thì cậu mới thở phào nhẹ nhõm.

Cậu đặc biệt bỏ tiền ra để mua một căn hộ chung cư cao cấp, đổi lại chính là sự yên tĩnh thanh bình, hơn nữa tiểu khu này chỉ vừa mới xây xong nên người cũng không nhiều, ra khỏi nhà cũng không sợ tùy tiện đụng trúng người khác.

Cậu đang suy nghĩ về cuộc trò chuyện vừa xảy ra ở trong thang máy, thời điểm cậu đi vào bên trong, vừa mới nhấn số tầng, cửa thang máy chưa kịp khép lại thì đã có một cánh tay xuất hiện chặn ngang.

Tâm lý Lâm Ôn run rẩy dữ dội, theo bản năng lùi về sau hai bước trốn vào góc tường, cúi thấp đầu xuống, tỏ thái độ từ chối giao tiếp cùng người khác. Một mùi rượu vang nhàn nhạt toả ra khi người nọ bước vào, ngay lập tức một đôi giày da màu đen bóng loáng cùng đôi chân trắng tấp mặc quần tây xuất hiện trong tầm mắt cậu.

Là một nam nhân có dáng người khá cao.

Cậu nghĩ thầm trong đầu nhưng vẫn không ngược mặt lên. Cửa thang máy từ từ đóng lại, nam nhân lúc này chỉ đứng cách cậu vài bước nở nụ cười chào hỏi, “Cậu cũng sống ở tầng 24 sao? Tôi vừa mới chuyển đến, nghe quản lý nói tầng 24 tạm thời chỉ có hai chúng ta.”

Âm giọng ngọt ngào, từ tính trầm thấp, giống như một loại rượu nhẹ êm dịu.

Lâm Ôn cứng người một lúc, biết rằng lần này mình cần phải trả lời nhưng lại nín một hồi lâu, không tìm được can đảm để đối diện với người nọ nên chỉ có thể tiếp tục cúi đầu mà đáp, “Uhm... Xin chào.”

“Tôi tên Trang Nam.” Vị hàng xóm mới không để tâm đến thái độ kì lạ kia, anh vẫn thân thiết mỉm cười trò chuyện cùng cậu, “Cậu tên gì?”

... Đừng có tiếp tục nói chuyện với tôi.

Lâm Ôn căng thẳng như dây cung, thang máy chậm chậm đi lên, sau lưng cậu toát hết mồ hôi, nhắm tịt hai mắt, phải mất một lúc lâu mới tìm được cảm giác, “Lâm, Ôn.”

Lúc này vị hàng xóm mới đã phát hiện ra hàng xóm nhà mình có biểu hiện khác thường, nhưng anh vẫn bất động thanh sắc, “Xin lỗi, mùi rượu trên người tôi khiến cậu không thoải mái sao? Vì công ty có tiệc nên tôi không thể không uống vài chén...”

Ding.

Như một âm thanh cứu rỗi rồi vừa vang lên.

Cửa thang máy mở ra, Lâm Ôn lắc lắc đầu nhỏ giọng nói “Không có”, sau đó không chờ Trang Nam nói tiếp liền lập tức chạy đi, động tác mau lẹ như con chim vừa được thả lại tự do mà biến mất trong nháy mắt.

Trang Nam đã uống mấy ly nên tư duy so với bình thường có hơi ngờ nghệch một chút, nhìn Lâm Ôn chạy trốn chỉ biết mờ mịt trừng mắt nhìn.

Hàng xóm dường như không mấy hoan nghênh anh.

2.

Lần thứ hai tình cờ gặp lại hàng xóm mới là vào một buổi tối của nửa tháng sau.

Đêm đã khuya, hành lang tầng 24 trống không. Lâm Ôn mang theo túi rác ra ngoài, vừa mở cửa đèn cảm ứng liền sáng lên, cậu nhìn chăm chăm vào bóng người ngã bên cạnh cánh cửa lớn vẫn luôn được đóng chặt ở hướng đối diện, dưới thời tiết khắc nghiệt mà run rẩy liên hồi.

Lâm Ôn vội vã đi tới, còn chưa đến gần đã ngửi được một mùi rượu nồng nặc.

Cậu khẽ lay lay người nọ, thấy rằng anh chỉ đang say rượu nên cũng yên tâm. Đèn cảm ứng chợt tắt, cậu dậm chân một cái thì bốn phía lập tức sáng lên, vì lưng không thoải mái nên người nọ xoay người, một gương mặt tuấn mỹ không tì vết lộ ra trước mắt cậu.

Cho dù là đang nhắm mắt vẫn khiến người khác tìm đập liên hồi.

Sống hơn hai mươi năm, đây là lần đầu tiên Lâm Ôn hiểu được cái gì gọi là “hoạt sắc sinh hương.” (Dùng để hình dung nhan sắc xinh đẹp diễm lệ)

Hai má cậu nóng bừng, lại phát hiện trên cổ áo của anh có một dấu son môi liền ngẩn người, trong lòng dâng lên một cảm giác quái dị, mặc dù tùy tiện đánh giá người khác là một việc không nên nhưng mà nghề nghiệp của vị hàng xóm mới này thực sự có hơi... đáng nghi ngờ.

Lớn lên đẹp trai, thường trở về vào giữa đêm khuya, mỗi lần chạm mặt thì anh đều uống rượu, trên cổ áo lại có dấu môi son ám muội...

Thôi, nghề nghiệp không phân cao thấp, thân phận không phân giàu nghèo, không được phép tùy tiện kì thị người khác như vậy.

Lâm Ôn lấy lại bình tĩnh, nhớ lại tên anh rồi nhẹ giọng gọi, “Trang Nam, tỉnh lại đi, về nhà rồi ngủ tiếp.”

Đưa mắt nhìn vị hàng xóm không thể nào đáp lời được ngay lúc này, cảm giác căng thẳng của Lâm Ôn biến mất hơn phân nửa, cậu lại gọi thêm vài lần nhưng vẫn không nhận được lời đáp nên thật không biết phải làm sao.

Đây là đang ngủ say như chết rồi đi.

Nhiệt độ ở thành phố A đã xuống đến -10 độ, ra khỏi ngôi nhà chăn bông nệm ấm thì liền nghênh đón những cơn gió lạnh đến mức như có gì đó cắt vào trong xương, cho dù là ở trong hành lang thì nhiệt độ vẫn không khá hơn được bao nhiêu, lúc này chỉ mới qua vài phút thôi mà cậu đã cảm thấy tay chân tê cứng, mất hết cảm giác.

Nếu để vị hàng xóm ở chỗ này nằm một đêm thì ngày mai nhất định anh sẽ được lên trang nhất mất.

Lâm Ôn cắn môi, lắp bắp nói xin lỗi rồi vươn tay lục lọi trong túi Trang Nam.

Chìa khóa xe, bóp tiền, thẻ thang máy, điện thoại di động... Toàn bộ đều có đủ nhưng chỉ có chìa khóa nhà là không có.

Đã lớn như vậy mà ra ngoài vẫn quên mang theo chìa khoá sao?

Lâm Ôn muốn mắng thành tiếng, nhú mày nhìn nam nhân đang an ổn ngủ trên đất.

Đã trẻ như vậy mà còn gọi cho người khác thì cũng không tốt, chưa kể cậu đối với việc gọi điện thoại sinh ra một cảm giác cực kỳ sợ hãi.

Đèn cảm ứng tắt lần thứ hai.

Lâm Ôn ở trong lòng khích lệ chính mình vài tiếng, đỡ Trang Nam lên.

Dáng người anh quả nhiên rất cao, có điều đôi chân dài lúc này thật sự rất vướng víu, càng tạo thêm gánh nặng cho Lâm Ôn. May mắn mùi rượu trên người anh đã phai dần mà ngược lại tràn ngập mùi vị hormone nồng đậm, anh vô thức đem đầu tựa lên vai cậu, thở ra từng làn hơi nóng.

Lâm Ôn đáng thương cẩn thận từng li từng tí, toàn thân căng thẳng đỡ người người nọ từng bước di chuyển về nhà mình.

Như một con sóc nhỏ trong đêm đông giá rét, đem con chim đông cứng ở trước cửa kéo vào trong hang ổ.

2. Chương 2

3.

Khi tỉnh lại, đầu Trang Nam đau như búa bổ.

Trong bữa tiệc mừng tối qua, anh được tất cả mọi người rót rượu nên khi tàn tiệc anh đã say đến mức không biết trời đất gì.

Cũng may anh vẫn còn giữ lại ba phần tỉnh táo để bảo vệ trinh tiết bản thân, không cùng thư ký ở trong xe làm loạn... Tình yêu văn phòng là thứ cấm kỵ, hôm nay anh nhất định phải sa thải cô ta.

Nằm ở trên giường lớn, anh không mở mắt mà chỉ duỗi thẳng tay chân.

Nhiệt độ trong phòng rất ấm, giường lại mềm, phẳng phất như muốn người khác hăm sâu vào trong đó, chần mẫn màng phủ xuống xung quanh, thoải mái đến mức khiến anh có cảm giác lười biếng, trong không khí là một mùi hương nhẹ dịu như có như không, là một mùi hỗn hợp từ dầu gội đầu cùng sữa tắm.

Vân vân.

Trong đầu nổ một tiếng sấm, Trang Nam mở mắt ra.

Đập vào mắt anh là một gian phòng xa lạ.

Bên trong phòng đặt hai, ba cái giá sách lớn khiến một không gian rộng rãi trở nên đầy áp, cửa sổ được màn cửa khá dày che kín, một khe hở cũng không để lộ ra. Đồ vật trong phòng nói nhiều không nhiều, nói ít cũng không ít, chủ nhân căn phòng này dường như có một loại rối loạn ám ảnh cưỡng chế, trang trí rất nhiều đồ vật mà lại vừa vịn dưng ở ngưỡng cửa từ ‘chen chúc’.

Cũng may là màu sắc của căn phòng vẫn tươi sáng ấm áp, không khiến người khác cảm thấy ngột ngạt.

Một đoạn kí ức chợt xuất hiện – Tối hôm qua lúc thư ký đưa anh đến hầm để xe đã tiến đến chủ động quyến rũ anh nhưng anh kịp thời đẩy cô ta ra, còn đuổi người về, sau đó vội vàng lên lầu, miễn cưỡng đến được trước cửa nhà thì khí lực cũng tiêu hết, lại phát hiện chìa khoá nhà vẫn còn nằm trong xe.

Trang Nam dự định ngồi xuống bên cạnh cửa nghỉ ngơi một lát, khi nào hồi sức rồi sẽ đi xuống lầu lấy chìa khoá, nào ngờ lại ngủ mất tiêu...

Chìa khoá không thể tự động bay đến mở cửa cho anh, đây cũng không phải là nhà mới của anh.

Cửa phòng bị đẩy ra, một cánh tay thon dài trắng nõn lọt vào tầm mắt.

Một chàng trai trẻ mặc đồ ngủ bằng vải bông thò đầu vào, gương mặt cậu thanh thú, lông mày hơi cau lại, đôi mắt là một màu hổ phách dịu dàng chứa vài phần căng thẳng, cậu theo bản năng mà co rúm lại rồi nhanh chóng hạ tầm mắt xuống, nhỏ giọng nói, “Trang, Trang tiên sinh, anh, ngài tỉnh rồi... Bữa sáng, đã làm xong, trong phòng ăn... Phòng tắm ở bên tay trái.”

Dường như cậu không quen cùng người khác nói chuyện, xấu hổ như thể mình không phải là chủ nhân nơi này, so với người thân là khách như Trang Nam còn kém tự nhiên hơn, cậu ngày càng hạ thấp giọng, “Hay, ngài có muốn về nhà trước không?”

Trang Nam kiên nhẫn ngồi nghe cậu lắp bắp nói xong, tâm lý hiểu được, khẽ mỉm cười, “Cảm ơn, nếu có thể, tôi ăn sáng xong rồi mới đi có được không?”

4.

Trạch nam, sống một mình, sợ hãi giao lưu cùng người khác, nhưng lại rất tốt bụng chân thành.

Đây là ấn tượng của Trang Nam về cậu hàng xóm sau hai lần gặp mặt.

Mặc dù anh là người quyết định ‘không muốn về nhà trước’, nhưng chờ đến khi Trang Nam rửa mặt xong thì trên bàn đã bày sẵn cháo hoa, chứng tỏ chủ nhân của nó đã chuẩn bị ngay khi anh còn đang ngủ.

Mỗi khi đến công ty, thư ký luôn đưa tới một phần ăn giản dị kiểu phương Tây, cho nên đã rất lâu rồi anh mới có một bữa sáng ấm áp như vậy. Tuy rằng bụng đói cồn cào nhưng vì không thấy chủ nhà đâu, anh nhìn xung quanh một lúc, không thèm động đũa mà theo tiếng động đi đến nhà bếp, nhìn chàng trai trẻ đang đưa lưng về phía mình, cầm xẻng rán trứng.

Nghe thấy tiếng bước chân, động tác lưu loát của Lâm Ôn hơi ngừng lại, nhưng cậu không xoay người, cái cổ vô thức rúc vào trong áo, dường như muốn che đi phần da đang lộ ra. Bị động tác của cậu hấp dẫn, Trang Nam ngược lại càng chú ý tới mảng da trần trụi kia.

Làn da trắng nõn do đã rất lâu không tiếp xúc với ánh sáng mặt trời, gần như tái nhợt xanh xao, thiếu sức sống.

“... Trang tiên sinh, ngài hãy, đến phòng ăn, chờ một chút.”

Lâm Ôn nhắm tịt mắt, việc hai người ở chung một chỗ khiến cậu cảm thấy sợ hãi, thật khó để kìm nén nổi lòng nên giọng nói có chút run rẩy, “Tôi, tôi ăn rồi, trứng chiên là làm cho ngài.”

Tinh thần của cậu mọi lúc đều có thể dễ dàng căng lên như dây cung.

Trang Nam như vừa nhìn thấy một con sóc nhỏ rơi từ trên cây xuống, trong lòng sinh ra cảm giác không đành lòng nên lập tức im lặng trở lại phòng ăn, cảm thấy bất ngờ.

Từ thời học sinh cho đến lúc đi làm, Trang tiên sinh chỉ cần dựa vào vẻ ngoài xuất chúng thì đã có bướm bướm hoa cúc tranh nhau mà chạy đến rồi, anh chưa bao giờ gặp được người nào như cậu hàng xóm bé nhỏ này cả... Cậu xem anh giống như là một con quái vật. (: con mãnh thú và dòng nước lũ, thường ví von với tai hoạ ghê gớm)

5.

Tài nấu nướng của cậu hàng xóm hoá ra rất tốt.

Lúc ăn, nhiệt độ của bát cháo rất vừa miệng, mùi vị của đậu phụ cùng dưa chua khá ngon, trứng chiên được rán đến vàng rộm, đặt trong một cái đĩa trắng giống như mặt trời đang lên cao.

Làm xong bữa sáng, Lâm Ôn tìm cái cốc rồi chui rúc vào trong phòng, Trang Nam đỏ khốc đỏ cười, tự hỏi liệu có nên chỉ cho cậu hàng xóm trẻ tuổi này vài cách phòng bị người lạ hay không.

Nhưng cũng đã lâu rồi mới có được một bữa sáng mang không khí gia đình như vậy nên Trang tiên sinh bụng đói cồn cào đem toàn bộ bữa sáng mà Lâm Ôn chuẩn bị cho chén sạch sành sanh.

Lâm Ôn dường như đang trốn ở trong phòng mà len lén đánh giá nam nhân, chờ anh ăn xong rồi mới chịu chui ra, đem áo khoác đã được gấp gọn cùng đồ vật linh tinh trả về, “Ngài, đồ của ngài.”

Nhiệt độ trong phòng ấm như vậy, trong không khí lại còn thoang thoảng hương vị đồ ăn ấm áp, Trang Nam thật sự chưa muốn trở về nhưng lại cân nhắc đến tình trạng của cậu hàng xóm nên anh không thể làm gì khác hơn là mặc áo khoác vào, nhận lấy đồ đạc, thái độ nhu hoà lễ độ gọi, “Lâm Ôn,”

Đã lâu không có ai gọi thẳng tên như vậy nên cậu không biết phải làm sao.

Trang Nam nhanh chóng động viên cậu, “Tối hôm qua đã làm phiền cậu, cảm ơn cậu rất nhiều vì đã giúp tôi. À, bữa sáng cậu làm ngon lắm.”

Lâm Ôn chậm chạp lắc lắc đầu, không muốn nhiều lời nữa.

Thấy cậu im lặng, Trang Nam biết mình không thể ở lâu hơn được nữa, anh muốn sờ lên mái tóc đen mềm mại của cậu nhằm thể hiện thiện ý cùng lòng biết ơn nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống, chỉ đơn giản nói ‘Cảm ơn’ rồi liền rời khỏi căn phòng ấm áp đó.

Cánh cửa sau anh lưng từ từ đóng lại, cái lạnh giá của ngày đông không có cách nào tiến vào được bên trong.

Cách một cánh cửa, Trang Nam quay đầu lại suy nghĩ một chút, cậu hàng xóm chắc hẳn là đang thử phào nhẹ nhõm đi.

3. Chương 3

6.

Sự xuất hiện của Trang Nam chỉ là một nốt nhạc đệm.

Sau khi tiễn người nam nhân xa lạ, Lâm Ôn tiếp tục núp vào trong vỏ ốc của mình, trốn tránh tất cả sinh hoạt.

Cậu có rất nhiều việc để làm, chẳng hạn như viết tiểu thuyết trên mạng, vẽ truyện tranh, thậm chí còn có thể chơi game và viết được một vài chương trình (program) nhỏ, cho nên thu nhập của cậu rất ổn, chỉ cần không gặp phải bệnh gì nguy hiểm thì cả đời này vẫn có thể chậm rãi trôi qua.

Cậu sợ rằng vị hàng xóm đối diện sẽ đến nhà mình để cảm ơn nên đã lo lắng chùng chình mấy ngày, cuối cùng Trang Nam lại không xuất hiện.

Tâm lý vừa thả lỏng liền thấy chút bất mãn, cái người này tại sao lại như vậy chứ.

Nhưng sau đó lại lập tức vui mừng, xem ra vị hàng xóm rất thức thời, nhìn thấy cậu không thích bị người khác quấy rầy cho nên đã không đến nữa.

Lâm Ôn là một người có suy nghĩ tích cực vì vậy rất nhanh liền quăng hàng xóm ra sau đầu, lại qua hai ngày, thành phố A lại một lần nữa hạ nhiệt độ khiến dân đi làm cùng team đi học mỗi sáng đều nằm trong chăn bông nệm ấm giãy dụa chẳng không ngừng.

Lâm Ôn cùng biên tập hẹn được giờ nộp bản thảo, nhìn lên đồng hồ lại thấy thời gian đã trễ, bỗng nhiên lại nghĩ đến Trang tiên sinh ở đối diện.

Nghề nghiệp của Trang tiên sinh có lẽ luôn phải ra ngoài vào buổi tối và trở về vào lúc nửa đêm... chẳng?

Những người làm nghề này có lẽ không muốn để cho người khác biết đến quá khứ của mình, phải không?

Hiện tại cậu vẫn chưa có linh cảm cho nhân vật chính trong bộ truyện tiếp theo, có lẽ... cậu có thể đào sâu một chút về nghề nghiệp của Trang tiên sinh nhỉ?

Cậu vừa suy nghĩ linh tinh vừa mang túi rác xuống lầu, khi trở về tiếng bước chân vang lên bình bịch, đèn cảm ứng trước cửa sáng lên.

Trang tiên sinh khoanh tay, dựa vào bên cạnh cửa nhà cậu. Thời tiết càng lạnh, trên cổ anh cũng đeo một cái khăn quàng cổ, giống như vừa mới tan làm, sắc mặt mệt mỏi rã rời, hai chân thon dài bắt chéo tạo thành một đường cong ưu nhã, đứng quay lưng về phía Lâm Ôn như một pho tượng tuấn mỹ. Nghe được tiếng bước chân, anh xoay người lại, ánh hào quang đều tụ lại bên khoé mắt, cuối cùng hoá thành ý cười xán lạn đến chói mắt, “Lâm tiên sinh, tôi còn tưởng rằng cậu không có ở nhà.”

... Có lẽ Trang tiên sinh là, là đầu bài chẳng? (Đầu bài: dùng để chỉ diễn viên chính, nhân vật chủ chốt)

Lâm Ôn mở mắt nhìn anh, chần chờ hỏi, “Ngài... lại quên mang theo chìa khoá sao?”

Trang Nam vừa giải quyết xong một dự án lớn lại chào đón ngay khách hàng mới, ngày hôm đó trở về lập tức sa thải thư ký nhưng còn chưa tìm được người thay thế, anh làm việc liên tục suốt một tuần, mỗi ngày từ sáng sớm đến tối muộn, tổ Dự án bận rộn muốn thổ huyết, ai cũng bận đến mức không có thời gian suy nghĩ đến chuyện khác, hôm nay rốt cục cũng thở ra được một hơi, lúc tan làm đám cấp dưới còn oán giận anh, “Lão đại, anh cứ thẳng thắn đem chúng tôi ném vào trong máy ép rồi vắt kiệt đến giọt máu cuối cùng đi.”

Anh cũng mệt muốn chết, vốn định trở về ngủ bù một giấc lại chợt nhớ đến còn chưa nói tiếng cảm ơn vị hàng xóm bé nhỏ.

Nghe Lâm Ôn nhỏ giọng hỏi, Trang Nam nhất thời bật cười, đèn cảm ứng tối lại, anh đưa tay vỗ một cái đồng thời hoạt động tay chân lạnh cóng của mình, đưa đồ vật trong tay ra, “Dạo gần đây có chút bận, không mời cậu ăn sáng được nên chỉ có thể mời bữa khuya, cậu không ngại cùng ăn với tôi chứ?”

Lời khước từ nằm ở bên môi nhưng nhìn thấy sắc mặt tiêu tụy của nam nhân, Lâm Ôn liền suy nghĩ, có chút bận... chắc là đã gặp phải khách hàng khó tính?

Mặc dù là làm loại nghề kia nhưng nhất định sẽ rất mệt phải không.

Lâm Ôn dè xuống nội tâm cảm thông của mình, không dấu vết tránh đi ánh mắt Trang Nam, “Ngài không cần khách sáo, không cần đâu.”

Lâm Ôn có thể nói được vài chữ với người lạ như thế này đã rất hiếm có, cậu nghĩ đến Trang Nam có thể đã đợi ở trước cửa từ rất lâu thì mới tiếp tục lắp bắp nói, “Tôi, tôi không đói bụng, Trang tiên sinh làm việc khổ cực, ngài ăn đi.”

Trang Nam bước đến trước mặt Lâm Ôn, đem phần ăn khuya được đóng gói kĩ càng đưa sang.

“Không cần căng thẳng.” Anh cúi người xuống, muốn cho Lâm Ôn nhìn vào mắt mình, ngữ khí chân thành, “Ngày hôm đó lạnh như vậy, tính ra cậu đã cứu tôi một mạng, tôi thật sự rất cảm ơn.”

Lâm Ôn không ngược mắt lên, từ đầu đến cuối đều trốn tránh ánh mắt của anh, thân thể căng cứng.

“Hãy cất nó đi.”

Trang Nam không dám dựa vào quá gần, rất nhanh đã dời đi rồi mỉm cười nói, ‘ngủ ngon’, sau đó bước vào cửa phòng đối diện.

Đèn cảm ứng liền tắt.

Lâm Ôn mở cửa, quay đầu lại đưa mắt về biển số trên cửa nhà đối diện, trầm mặc nhìn cánh cửa A2401 cùng A2402.

Lần đầu tiên cậu gặp được một người hàng xóm chu đáo như vậy, sẽ không vì tính cách kỳ lạ mà nhìn cậu bằng ánh mắt quái dị, đợi đến khi đèn cảm ứng tắt một lần nữa, cậu mới thì thầm hai chữ ‘ngủ ngon’ rồi đóng cửa lại.

7.

Lâm Ôn hiếm khi rời nhà, ngay cả khi bắt buộc phải ra ngoài thì cũng sẽ đem toàn bộ cơ thể quần trong lớp quần áo dày đặc, chỉ cần lộ ra một mảng da bé tí cũng sẽ khiến cho cậu cảm thấy cực kì sợ hãi, không dám ngẩng đầu.

Cho nên khi nhất định phải ra ngoài, Lâm Ôn đều sẽ chọn ban đêm.

Mà những lần ra ngoài nhỏ nhoi ít đến đáng thương ấy cậu đều rất khéo gặp được Trang tiên sinh.

Có lúc là ở cửa nhà, có lúc là ở trước thang máy.

Trang tiên sinh làm việc rất cực khổ, có lẽ thường gặp phải khách hàng khó tính, dù sao anh cũng rất điển trai. Gương mặt anh luôn hiện vẻ mệt mỏi, dựa vào tường liền có thể ngủ, khi nhìn thấy Lâm Ôn thì sẽ lại vực dậy tinh thần mà chào hỏi, biết rõ vị hàng xóm này không thích cùng người nói chuyện nên chưa bao giờ ép cậu nói gì cả.

Hai ba câu thăm hỏi, một hai mét khoảng cách, anh mang đến cho Lâm Ôn cảm giác thoải mái chưa từng có.

Lâm Ôn đã từng chuyển đến nhiều nơi ở thành phố này, từng gặp qua đủ loại hàng xóm, có khi là những phụ nữ lớn tuổi nhiệt tình quá mức, có khi là những học sinh tinh lực dồi dào cả ngày cứ bình bình bang bang không biết đang làm gì, có khi là những phụ nữ trung niên chanh chua tính toán chỉ li... Cậu đã nhiều lần cố gắng khống chế nội tâm hoảng sợ, vì không có cách nào cùng người giao lưu nên dù hàng xóm có thân thiện đến mấy thì ở chung lâu ngày cũng khó tránh khỏi nghe thấy vài câu xì xào bàn tán.

“Ui trời, cậu thanh niên kia có thể không ra khỏi nhà mấy tháng lặn đó, cũng không biết làm gì trong đó...”

“Trước giờ nói chuyện với người khác cũng không thèm ngẩng đầu lên.”

“Cũng không thấy đi làm, chắc không phải làm ăn trộm đâu nhỉ?”

“Trông cậu ta thành thật như vậy mà cũng không có nổi một cô bạn gái.”

“Tính tình rất kì lạ.”

“Cậu ta có phải là kẻ biến thái không, dạo này trên tivi có nhiều tên giết người mắc chứng bệnh này lắm...”

“...Nói tui nhỏ cách cậu ta xa một chút.”

Vì vậy Lâm Ôn càng thêm sợ hãi khi giao lưu cùng người khác.

Đối với cậu, những nơi đông người giống như địa ngục vậy, dù có ăn mặc kín kẽ đến đâu thì khi đứng dưới ánh đèn đường vẫn cảm thấy bản thân như bị lộ sạch, cậu đã từng có thể gọi điện thoại cho biên tập nhưng sau này đành đổi phương thức thành nhắn tin.

Trang Nam là người đầu tiên tiếp xúc với cậu, anh vẫn không nghĩ cậu là quái nhân... Hoặc có lẽ anh cảm thấy cậu dị thật nhưng lại không biểu hiện ra.

Vì vậy lần thứ hai trong thang máy gặp nhau, nghe Trang tiên sinh ôn hoà hỏi thăm, Lâm Ôn liền nắm chặt ống tay áo, cuống họng như bị một thứ gì đó vô hình chặn lại rất lâu, môi mấp máy liên tục, cuối cùng lấy hết dũng khí mà nhỏ giọng đáp lại, “...Chào buổi tối, Trang tiên sinh.”

Thang máy vừa vận lên tới nơi, ding một tiếng.

Che lại âm thanh của Lâm Ôn đồng thời đánh tan dũng khí cậu.

Cậu ấn mũi và mím chặt môi, chờ Trang Nam bước ra ngoài.

Không ngờ trước mắt cậu bỗng tối sầm lại, vị hàng xóm trước sau vẫn luôn khắc chế bản thân mà duy trì một khoảng cách nhất định với Lâm Ôn, cậu sốt sắng lùi về sau hai bước, trước mặt vang lên âm thanh từ tính một mũi của Trang Nam, anh mỉm cười, “Lâm tiên sinh, chào buổi tối.”

8.

Trang Nam nói hai lần ‘chào buổi tối’.

Lần thứ nhất là thói quen, lễ phép hỏi chờ đợi, lần thứ hai là đáp lại dũng khí của cậu hàng xóm.

Lâm Ôn như một chú sóc nhỏ tự quán mình trong vòng an toàn, đứng trên nhánh cây yếu ớt bấp bênh, đối với bất kì động tĩnh gì xung quanh cũng đều cảnh giác, chỉ cần có một âm thanh hơi lớn một chút cũng sẽ khiến cậu sợ hãi mà xù lông ngẩng khỏi cành cây.

Trang Nam cúi đầu nhìn cậu, nhớ tới ngày hôm đó cậu mặc bộ quần áo bông mềm mại, gương mặt thanh tú ngượng ngùng mà đẩy cửa ra, khiến nội tâm của anh như bị một vật gì đó gãi trúng, dự định nói thêm nhưng khi nhìn thấy hai vai cậu nhẹ nhàng run rẩy, cuối cùng anh vẫn đem lời nuốt trở vào.

Tiến lui có chừng mực.

Sóc con tiên sinh thật sự đã bị anh dọa sợ.

Vì thế anh lui về sau hai bước, một lần nữa kéo dài khoảng cách, nhấn nút mở cửa thang máy, trước khi rời đi còn hướng về phía Lâm Ôn đội mũ lông xù mà nở nụ cười, “Hẹn gặp lại.”

Dừng một chút, sau đó thêm một câu, “Ngủ ngon.”

Đối với thế giới hào nhoáng xung quanh chứa đầy những âm mưu tính toán, so với thân thể mệt mỏi thì tinh thần anh càng mệt mỏi hơn, cho nên anh mới dọn đến khu chung cư vừa xây xong này, khoảng cách giữa trung tâm thành phố và nơi đây khá xa.

Yên tĩnh một chút, cũng yên tâm một chút.

Đợt công tác cường độ cao lần này khiến Trang Nam có chút chịu không nổi, một ngày có thể hút nửa bao thuốc lá, tâm tình rất là nóng nảy khó ở.

Nhưng mỗi khi gặp được cậu hàng xóm bé nhỏ, anh đều sẽ nghĩ đến bát cháo hoa cùng món trứng rán sáng hôm đó, tâm tình giống như tuyết đọng gặp được ánh sáng ấm áp, làm tan chảy một lớp rồi lại một lớp.

Sóc con tiên sinh hướng nội thẹn thùng không có nửa phần u ám.

Như mùi hương của drap giường hôm đó, nhẹ nhàng khoan khoái.

Thật khó để giải thích, trong công ty anh được phong là một đại ma đầu nói một không hai, vậy mà đối với vị hàng xóm chỉ có ít duyên phận này lại tràn đầy hảo cảm.

9.

Từ sau lần đó, mỗi khi gặp nhau, Trang tiên sinh đều sẽ chủ động bắt chuyện, hai tay đút túi đứng tại chỗ đợi cậu thanh niên nhỏ giọng đáp lại, sau đó mới mỉm cười nói một câu ‘ngủ ngon’ rồi quay người rời đi, về cơ bản hai người bọn họ chỉ gặp nhau vào buổi tối.

Dù cho có lúc Lâm Ôn không quá tình nguyện mở miệng nói chuyện.

Nhưng Trang Nam vẫn rất kiên nhẫn chờ cậu đáp lời.

Thành phố A tuyết rơi ngày càng nhiều, cửa ải cuối năm cũng sắp đến.

Lâm Ôn giao bản thảo, xuống lầu nhận chuyển phát nhanh, lúc trở về liền va phải Trang Nam, chào hỏi xong mới giật mình nhận ra, từ khi Trang tiên sinh chuyển đến, số lần cậu mở miệng nói chuyện còn nhiều hơn nửa năm trước cộng lại.

Giữa hai người cũng có một cuộc trò chuyện ngắn.

“Về trễ vậy sao?”

“Uhm, cấp dưới phạm sai lầm làm chậm trễ công việc.”

Lâm Ôn một lần nữa lặng lẽ ẩn mũ xuống, thông qua động tác lén lút dò xét gương mặt tuần mỹ của Trang tiên sinh, hoá ra Trang tiên sinh là quản lý sao?

Vậy tại sao vẫn mệt như vậy?

Lẽ nào Trang tiên sinh có người thân hay bạn bè mắc bệnh nặng...

Ẩn sâu trong thân thể nhỏ nhắn kia là từng dòng suy nghĩ nhảy ra không ngừng, thói quen của một tác giả khiến Lâm Ôn tự động liên kết mọi thứ lại thành một vở kịch ngắn, cậu cắn cắn môi nhỏ giọng nói, “Ngài, nhớ phải chú ý sức khoẻ.”

Ngoại trừ buổi sáng hôm đó, Trang Nam không nghĩ Lâm Ôn sẽ chủ động nói chuyện với mình nên có chút thụ sủng nhược kinh, “Vì công việc luôn rất mệt mỏi.” (Thụ sủng nhược kinh: Được sủng mà lo sợ)

Lâm Ôn không biết nên đáp lại như thế nào.

Cậu không phải là không muốn cùng người giao lưu, mà là sợ hãi cùng người giao lưu.

Cậu nên nói như thế nào đây? Dùng ngữ khí nào là đúng? Cậu nói này liệu có khiến người khác tức giận, cậu nói kia liệu có khiến người khác phiền chán?

Ngữ khí này của đối phương là đang thiếu kiên nhẫn sao? Là ý tốt sao? Hay là khúc dạo đầu cho sự tức giận? Liệu trong lời nói có giấu một ý nghĩa nào đó hay không? Liệu đó là những lời thật lòng hay vì chút thiện ý mà đưa ra lời nói dối?

Lâm Ôn miễn cưỡng suy nghĩ, đã quên mất cảm giác bình thường giao lưu cùng người khác là như thế nào.

Vậy nên lúc này thần kinh cậu rất căng thẳng, trong đầu trống rỗng, hô hấp cũng vì thế mà trở nên gấp gáp.

Trang tiên sinh là đang chê cậu nhiều chuyện sao?

May mắn Trang Nam đã nói tiếp, “Gần đây quả thực rất mệt mỏi, khi kết thúc hết mọi việc tôi sẽ nghỉ ngơi thật tốt. Cảm ơn cậu, Lâm tiên sinh.”

Trái tim treo trong ngực cuối cùng cũng được thả lỏng, Lâm Ôn thở dài, ôm chặt túi đồ chuyển phát nhanh trong lòng, lung tung gặt đầu. Cậu không muốn để cho Trang Nam nhìn thấy sự bất thường của mình, mất

gắt gao nhìn chằm chằm cửa thang máy, thời điểm thang máy mở cửa, không chờ Trang Nam chào tạm biệt thì cậu đã nhanh nhẹn vọt ra ngoài.

Tựa như hai người mới vừa gặp nhau ngày ấy.

Trang Nam đem lời nuốt trở về, nhìn bóng lưng vội vã của Lâm Ôn hồi lâu, tự dưng bật cười.

4. Chương 4

10.

Dần dần một nhân vật được phác hoạ rõ nét dưới ngòi bút của Lâm Ôn. Thành phố về đêm yên lặng hơn bao giờ hết, một u linh diễm lệ lang thang qua từng ngõ ngách trong thành phố, hẳn có chút khác biệt, nghề nghiệp lại không tiện nói ra nhưng vẫn giống như bao người bình thường, ôn nhu cẩn trọng, hành xử đúng mực... Viết rồi lại viết, không nhin được nghĩ đến gương mặt Trang tiên sinh, nghĩ đến mỗi lần ngẫu nhiên gặp được đối phương đều nói câu ‘ngủ ngon’.

Lén lút xem hàng xóm như linh cảm sáng tác có phải là rất thiếu chuyên nghiệp không?

Hay là chờ sau khi viết xong, không truyền ra ngoài mà xem nó như là một món quà, chỉ tặng cho mỗi Trang tiên sinh thôi.

Không biết liệu Trang tiên sinh có tức giận hay không?

Nhưng cậu hình như chưa bao giờ thấy Trang tiên sinh nổi giận.

Lâm Ôn cắn bút suy tư rất lâu, chớp mắt một cái cảm hứng bay đâu mất tiêu, tiện tay ghi lại một đoạn trên giấy note, lúc đứng dậy tay chân đã tê cứng.

Cậu xoa ngón tay, tắm rửa sạch sẽ rồi mặc áo ngủ vào, đi tới bên cạnh cửa sổ, hé rèm cửa nhìn ra bên ngoài.

Dường như thành phố A càng ngày càng lạnh.

Trong thành phố, bận rộn nhất là dân đi làm cùng team đi học đều đang mong mỗi kỳ nghỉ mau đến, ăn tết là chuyện hạnh phúc nhất trong năm, một nhà đoàn viên, đầy bàn vui vẻ.

Lâm Ôn có chút mờ mịt, cậu biết cái tết năm nay cũng sẽ giống như mấy năm trước, một mình trải qua.

Ngơ ngác nhìn bầu trời đêm một lát, Lâm Ôn chuẩn bị lên giường ngủ.

Lúc đi ngang qua phòng khách, bước chân bỗng nhiên dừng lại.

Đáy lòng cậu sinh ra một dự cảm, chần chờ đi tới cửa, trong lòng thầm đếm tới ba rồi mở cửa.

Đèn cảm ứng sáng lên.

Trang Nam giống như lần đầu tiên được cậu kéo về nhà, anh ngồi dựa vào bên cửa, thân ảnh cao lớn như một ngọn núi ngọc chao đảo nhưng vẫn không ngã xuống, lông mày nhíu chặt, đôi mắt nhắm nghiền, trên gương mặt ửng hồng bất thường, hô hấp khó khăn không yên ổn.

Lâm Ôn im lặng một lát.

Cậu thật sự không nghĩ tới chỉ sau hai tháng, một màn như vậy lại xảy ra.

Bốn phía lần thứ hai trở về hắc ám.

Lâm Ôn không thể làm gì khác hơn ngoài việc thở dài, đi tới cửa nhà A2402, thuận thực đem Trang tiên sinh lần thứ hai nhặt về.

11.

Trang tiên sinh bị bệnh rồi.

Hai má đỏ ầu, hô hấp nóng rực, ý thức hỗn loạn.

Lâm Ôn mất công tốn sức đem anh kéo lên trên giường, dưới ánh đèn dịu nhẹ, đường nét ba chiều của Trang tiên sinh hiện ra cực kỳ tuần mỹ, như được chạm khắc bằng đá hoa cương, bởi vì được nằm trên chiếc giường mềm mại nên mi tâm của anh như thoáng giãn ra một chút.

Lý trí nói cho Lâm Ôn biết lúc này cần phải gọi điện thoại đưa Trang tiên sinh đến bệnh viện.

Nhưng cậu lại không dám cùng người khác trò chuyện.

Trang tiên sinh sống một mình, cậu không biết nên liên lạc với người nhà bạn bè của anh như thế nào, lúc đó lại còn phải chen chúc trong bệnh viện xếp hàng đăng ký, chạy tới chạy lui... Không ai có thể hiểu được cậu đối với việc giao lưu, đặc biệt là việc cùng người khác mặt đối mặt sợ hãi đến thế nào.

Lâm Ôn thần thờ mà nhìn Trang Nam một lúc, thay anh cởi áo khoác và giày, kéo chăn đắp lên, sau đó đi tìm nhiệt kế rồi rót một cốc nước nóng, khi cậu trở lại thì Trang Nam đã cuộn mình vùi vào trong chăn, tư thế ngủ giống như một đứa nhỏ.

Khoé môi cậu cong lên một chút, lay lay Trang Nam mà thấp giọng gọi, “Trang tiên sinh, tỉnh lại đi, ngài phát sốt rồi, chúng ta cần phải đo nhiệt độ cơ thể...”

Lần này cùng việc say rượu lần trước hoàn toàn khác nhau, Trang Nam vốn ngủ không sâu, bị cậu đánh thức nên mông lung mở mắt, dưới hàng mi dài là đôi mắt đen huyền ảm ứ, dù cho hiện tại anh vì bị bệnh mà có chút suy yếu nhưng khi đột nhiên mở mắt, ánh mắt vẫn rất có lực uy hiếp, cảnh giác mà lạnh lùng.

Lâm Ôn bị anh nhìn phải lùi về sau hai bước.

Anh nhìn Lâm Ôn một lúc mới nhận ra đây là cậu hàng xóm bé nhỏ của mình, ánh mắt lập tức trở nên nhu hoà, anh quét mắt nhìn xung quanh, trong lòng rõ ràng liền khẽ mỉm cười, trong cổ họng khô khốc như nuốt phải cát, giọng nói khàn khàn cất lên, “Lâm tiên sinh, lại làm phiền cậu rồi.”

Âm thanh khàn khàn mang theo giọng mũi, so với bình thường càng tăng thêm mấy phần... gọi cảm.

Lâm Ôn giật mình, âm thầm mắng bản thân, mặt càng ngày càng nóng thiếu chút nữa đã quên mất phải nên làm gì, cậu lung tung lắc đầu, vội vàng đưa nhiệt kế sang, “Trước hết ngài nên đo nhiệt độ... Rất khó chịu phải không? Ngài có bạn bè nào không? Hãy thử liên lạc với họ, để bọn họ, đưa ngài đi, đi bệnh viện.”

Cậu nói chuyện rất chậm, ngắn gọn chào hỏi, nói một hồi lại đem đầu câu ngắt loạn hết cả lên, giống như một đứa nhỏ đang tập nói.

Lâm Ôn kiên trì nói xong, không dám nhìn sắc mặt Trang tiên sinh.

Có phải cậu rất quái dị hay không.

Cậu tự nhủ, người như cậu, thật sự rất là quái dị.

Trang Nam nhận lấy nhiệt kế, chống tay bán dựa vào đầu giường, nhìn Lâm Ôn đứng thẳng người không di chuyển, vì phát sốt nhức đầu mà tâm tình anh có chút biến hoá, nổi lên tâm tư trêu đùa, liền nhẹ nhàng cười, “Biết làm sao đây, Lâm tiên sinh, tôi không có bạn bè nào cả.”

12.

Trang tiên sinh giống như đang làm nũng.

Khiến Lâm Ôn không thể không đồng cảm với anh. Quả thực làm loại công việc kia Trang tiên sinh đã phải chịu rất nhiều cay đắng, đại khái cũng không thể kết bạn được với bất kì ai.

Cậu cắn môi và im lặng một lúc lâu, lại đem ly nước đến trước mặt anh, nhìn đôi môi tái nhợt của Trang Nam uống xong ly nước, rốt cục quyết định, “Trang tiên sinh, tôi, tôi sẽ đưa ngài đến bệnh viện.”

Trang Nam hồi hận, anh không nên đùa giỡn quá trớn như vậy, rõ ràng sóc con tiên sinh rất sợ phải đi ra khỏi nhà.

Anh đặt ly nước xuống, lại cười nói, “Không cần đâu, cũng không nghiêm trọng lắm, chỉ là một trận cảm vặt thôi mà. Nếu Lâm tiên sinh bằng lòng, có thể thu lưu tôi một đêm được không?”

Không đợi Lâm Ôn từ chối, anh liền khỗ sở nói, “Căn phòng bên kia tối thui lại lạnh như băng, trong tủ lạnh cũng không có gì ăn, tôi lại sốt cao đến như vậy, nếu chẳng may té xỉu ở trong nhà thì chắc sẽ không có người nào biết đâu...”

Lời này của anh khiến Lâm Ôn nhớ lại bộ dáng mình bị bệnh năm ngoái, một mình ở trong nhà ngầy ngốc mấy ngày, cuối cùng té xỉu ở trong buồng tắm.

May mắn cậu luôn nộp bản thảo đúng giờ, đã hai ngày trôi qua mà vẫn chưa nhận được nên biên tập cảm thấy không ổn liền nhanh chóng chạy đến, cuối cùng đã cứu cậu một mạng.

Lâm Ôn lại nghĩ, bản thân còn có biên tập nhớ tới, vậy Trang tiên sinh thì sao?

Trang tiên sinh... Làm công việc kia, hẳn là từ nơi khác đến, không có bạn bè...

Cậu mím môi trầm mặc hồi lâu, cuối cùng mềm lòng gật đầu đáp ứng, “Được.”

Nếu có thể, cậu vẫn sẽ luôn cho người khác một cơ hội.

Cũng giống như việc cậu không cho phép người lạ tiến vào căn phòng nhỏ của mình, nhưng vẫn nhất Trang tiên sinh về những hai lần.

5. Chương 5

13.

Trang Nam chỉ sốt nhẹ mà thôi, không có cường điệu như Lâm Ôn nghĩ. Về phần tại sao lại té xỉu ở trước cửa nhà cậu là bởi vì gần một tháng làm việc với cường độ cao, con người cường công việc là Trang tiên sinh đây gần như không ngủ.

Có khác nào là đang bán mạng làm việc đâu chứ.

Lâm Ôn không nhịn được lại mở miệng, ngữ điệu trách cứ, “Trang tiên sinh, công việc, dù bận thế nào, thì thân thể vẫn quan trọng nhất.”

Khi cậu nói chuyện, âm thanh rất nhẹ nhàng mềm mại, cho dù có đang trách móc nặng nề cũng không khiến người khác cảm thấy bị xúc phạm. Trang Nam cảm giác như bản thân đang ăn một cây kẹo bông gòn, vừa mềm vừa ngọt, khiến anh cứ muốn ăn hoài ăn mãi.

Vì thế anh khẽ cười, lắng nghe Lâm Ôn trách cứ.

Lâm Ôn tìm thấy thuốc hạ sốt trong nhà, suy nghĩ một chút rồi quay vào bếp nấu cháo cho Trang Nam ăn lót bụng.

Trong căn phòng ẩm áp tràn ngập mùi hương thơm ngát, Trang Nam nằm trên giường, mơ mơ màng màng suýt đã thiếp đi. Anh trở mình, bỗng nhiên nhận ra đây là nơi Lâm Ôn thường ngủ, đáy lòng như có vật gì đó gãi trúng, cũng không phát hiện bản thân đã cười từ lúc nào, gọi điện thoại lên công ty xin nghỉ.

Sếp là một người bạn lâu năm của anh, khi nhận được cuộc gọi thì có chút kinh ngạc, “Cậu có phải là Trang Nam không đấy? Phần tử tinh anh năm ngoái xảy ra tai nạn giao thông bị chấn thương dây chằng vẫn khẳng khái đi làm biến đâu mất rồi?”

“Bớt nói nhảm.” Trang Nam lười cùng sếp nói chuyện, “Tôi là gặp tai nạn lao động, ở nhà nghỉ ngơi mấy ngày sẽ lập tức trở về.”

“Được,” Đầu dây bên kia cũng chỉ nói đùa nên sáng khoái đồng ý, “Hạng mục của tổ Dự án rất thành công, hiện tại cũng khá nhàn rồi, chờ cậu trở về thì chúng ta sẽ mở tiệc ăn mừng.”

Trang Nam qua loa đáp một tiếng sau đó cúp điện thoại, xoa xoa thái dương đau nhức rồi rón rén xuống giường, đẩy cửa phòng đi ra ngoài. Hương gạo nấu chín ngọt ngào truyền ra từ nhà bếp, anh lấy hết sức lực bước qua, nhìn thấy cậu hàng xóm nhỏ đang đứng canh nồi cháo, vừa yên tĩnh lại vừa nghiêm túc.

Lúc giờ tay lên cậu không cẩn thận làm rơi mất cái muối, bèn nhanh chóng xoay người cúi xuống nhặt. Áo ngủ của cậu không dài, khi nghiêng người lại để lộ ra vùng thắt lưng gầy gò trắng nõn, chỉ cần một vòng tay đã có thể ôm trọn.

Có chút chói mắt.

Trái tim Trang Nam như bị cái gì đó đâm vào, thiếu chút nữa hít vào một ngụm khí lạnh, đầu như bị cố định một chỗ, mắt đăm đăm nhìn về tấm lưng của cậu hàng xóm, trái tim loạn nhịp liên hồi, một cỗ nhiệt huyết xông lên hồi thúc anh mau làm chuyện xấu, chuyện mà có thể dẫn đến việc ân đền oán trả. (Return kindness with ingratitude)

Lâm Ôn không phát hiện ở cửa phòng bếp có người, đứng lên kéo ống tay áo đem cái muối rửa sơ, xoay người sang một bên lộ ra đường nét nhu thuận mềm mại, đường cằm đẹp đến kinh ngạc.

Sau khi rửa xong, cậu mới nhìn thấy Trang Nam, cả người căng thẳng lên, thẹn thùng mỉm cười, “Ngài đói bụng sao? Chờ một lát là có thể ăn được rồi.”

Dừng một chút, cậu bổ sung thêm, “Ngài bị bệnh, nên ăn thanh đạm thôi.”

Trang Nam gật đầu, ánh mắt sâu không lường được, nhìn chằm chằm vào hai má trắng trẻo của Lâm Ôn, cổ họng khô khốc, rất muốn mở miệng hỏi một câu.

Lâm tiên sinh, cậu có biết ý nghĩa của việc dẫn sói vào nhà là gì không?

6. Chương 6

14.

Lâm Ôn nấu một nồi cháo nhỏ, bởi vì buổi tối lo suy nghĩ tình tiết truyện mà quên mất ăn cơm tối, trước còn chưa cảm thấy gì nhưng khi nấu cháo cho Trang Nam thì bụng lại biểu tình, cậu tính chờ Trang tiên sinh ăn xong rồi sẽ giải quyết phần thừa còn lại.

Ai ngờ đầu Trang tiên sinh bị bệnh mà khẩu vị lại tốt cực kỳ, chén sạch toàn bộ nồi cháo trong vòng một nốt nhạc.

Cậu hơi kinh ngạc nhưng cũng có chút oan ức, lại không dám lên tiếng mà chỉ yên lặng nhìn Trang tiên sinh ăn xong rồi đưa thuốc với nước sang cho anh.

Thật ra tài nấu ăn của cậu cũng chỉ có thể xem như là lấp được đầy bụng bản thân thôi chứ không biết nó ngon hay dở, nhưng nhìn bộ dáng của Trang tiên sinh thì... chắc cũng không đến nỗi tệ đâu nhỉ?

Lâm Ôn bận rộn suy nghĩ linh tinh trong đầu, đến khi nhìn thấy Trang tiên sinh muốn dọn bàn ăn liền vội vã ngăn lại, “Ngài là bệnh nhân, nên nghỉ ngơi nhiều vào, cứ để tôi dọn bàn cho.”

Trang Nam đưa mắt nhìn cậu một cái rồi gật đầu. Chờ đến khi Lâm Ôn rửa bát xong thì phát hiện anh đã quần lấy tấm chăn nhỏ nằm trên ghế sofa.

Trang tiên sinh ôn hoà nói, “Đã là khách, hơn nữa còn làm phiền cậu nhiều như vậy thì sao tôi có thể chiếm lấy phòng ngủ chính được, tôi ngủ trên sofa là được rồi.”

Cái nhà này chưa bao giờ có khách đến thăm, cho nên phòng dành cho khách bị xem là nhà kho, trong phòng chỉ có một cái giường.

Tay Lâm Ôn không biết nên đặt ở đâu, bộ đồ ngủ này vậy mà lại không có mũ trùm với túi áo, cậu khổ sở nhỏ giọng nói, “Nhưng mà ngài là bệnh nhân...”

Trang tiên sinh mỉm cười, “Cũng không nặng lắm đâu.”

“Nhưng ngài đã ngắt xỉu...”

Trang Nam không biết nên cảm thấy xấu hổ vì đã ngã ở trước cửa nhà người ta hai lần hay là nên cảm thấy vui mừng vì được Lâm Ôn nhặt về nữa, đành bất lực cười cười, “Thật sự là không có nghiêm trọng như vậy.”

Lâm Ôn sững sốt, câu nói ‘Vậy ngài mau ngủ đi’ bị chặn lại trong cổ họng, không tiện nói ra.

Nếu nói rồi, liệu Trang tiên sinh có nghĩ cậu là đang đuổi khách đi hay không?

Lâm Ôn theo bản năng mà cắn cắn ngón tay, nhớ đến trước mặt còn có Trang tiên sinh liền vội thu tay về, hiếm khi cứng rắn mà lắc đầu, “Nếu ngài không muốn, ngủ trên giường, vậy, vậy thì ngài về nhà mà ngủ đi. Sopha rất nhỏ, ngài ngủ sẽ không thoải mái.”

Sóc con tiên sinh dùng một hạt thông nhỏ đánh người.

Mặc dù Trang Nam rất thích quan sát những hành động nhỏ cùng tính tình của Lâm Ôn nhưng anh không muốn vội vã quay về nhà, nên đành phải làm một bé ngoan mà đi vào trong phòng ngủ.

Cái giường mềm mại cùng cái chăn mang theo mùi hương nhàn nhạt.

Cả căn phòng dễ chịu tựa như một khu rừng tươi mát sau cơn mưa.

Trang Nam thật khó tưởng tượng, với tính cách của Lâm Ôn thế mà lại cho phép anh tiến vào gian phòng này những hai lần, còn để anh ngủ ở trên giường.

Phải chăng cậu cũng có chút ấn tượng tốt về anh?

Từ trước đến nay anh chưa bao giờ có được một giấc ngủ ngon, vậy mà vừa đặt lưng xuống cái giường dính đầy mùi hương của Lâm Ôn lại lập tức cảm thấy mệt mỏi, dường như thuốc đã phát huy tác dụng, anh nhanh chóng mơ màng chìm sâu vào giấc ngủ, trước khi nhắm nhắm lại chợt loé lên cái ý nghĩ:

So với vẻ ngoài thì Lâm Ôn là một đứa nhỏ rất dịu dàng.

15.

Mặc dù Trang tiên sinh luôn bận rộn với công việc nhưng anh vẫn tập thể dục đều đặn nên sức khỏe rất tốt, trận bệnh này tới nhanh mà đi cũng nhanh, ngày hôm sau khi tỉnh lại thì đã khỏe hơn rất nhiều rồi.

Lâm Ôn làm xong bữa sáng, khăng khăng phải đo nhiệt độ cho Trang Nam.

Cậu ít nói, thanh âm khi nói chuyện rất nhẹ, cũng rất dễ dàng bị người khác lãng quên, nhưng khi cậu cứng rắn thì thái độ cực kì kiên định khiến cho Trang Nam có muốn giả bộ bệnh cũng không được.

Thấy anh hạ sốt, Lâm Ôn khe cong khoe miệng, chỉ là một nụ cười nhạt thôi nhưng lại giống như một thìa mật ong ngọt ngào, Trang Nam còn chưa kịp thưởng thức thì Lâm Ôn đã keo kiệt lấy lại thìa mật ong rồi, sau đó cậu khôi phục bộ dáng thường ngày, cúi thấp đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

Làm sao để được ở lại đây, Trang Nam cũng biết ‘lệnh bài’ cho phép anh ở lại đã hết hiệu lực, ăn xong bữa sáng này thì anh phải đi ngay.

Đôi khi có một sức khỏe quá tốt cũng là chuyện khiến người ta buồn rầu.

Trang tiên sinh rất không vui, ăn xong bữa sáng, lại nói cảm ơn Lâm Ôn liền sau đó thay đồ rồi trở về căn phòng A2402 đối diện.

Sau mười phút, Trang tiên sinh cởi quần áo rồi xông vào tắm nước lạnh.

Tắm xong, anh chỉ khoác hai bộ quần áo mỏng, sau đó nhanh chóng đi xuống lầu và chạy ngược chiều đón gió lạnh.

Vậy nên đến chạng vạng tối, lại nghe có tiếng người gõ cửa phòng A2401.

Lâm Ôn nhìn cái người đứng ở bên ngoài qua mắt mèo, cậu mở mắt mở cửa, nhìn thấy thanh niên trai tráng cao lớn tuấn mỹ Trang tiên sinh được bọc bởi một lớp bông dày, gương mặt tuấn tú đỏ bừng, hai cánh môi trắng bệch, bệnh đến đáng thương, “Lâm tiên sinh, tôi...”

Mày thật trẻ con.

Mày lại có thể mặt dày đến như vậy sao.

Nuốt xuống phần lương tâm đang chuẩn bị dâng trào, Trang tiên sinh ho khan hỏi, “Tôi có thể xin chút thuốc cảm được không?”

Lâm Ôn không ngờ buổi sáng Trang tiên sinh còn mạnh khỏe đi ra ngoài vậy mà buổi tối đã mang một thân bệnh tật trở về, cậu hoảng hốt không thôi, chỉ lo không ai chăm sóc anh, sợ anh sẽ lại té xỉu một lần nữa nên vội vàng kéo anh vào nhà và đi tìm thuốc.

Trang tiên sinh xấu hổ che giấu tâm tình, ồm ồm tiến vào bên trong, một bên khinh bỉ bản thân đê tiện ấu trĩ, một bên lại cảm thấy thoải mái – không phải, mà là đã đạt được mục đích.

7. Chương 7

16.

Lần này Trang tiên sinh bị bệnh rất đột ngột.

Với mức lương làm việc một năm hơn trăm triệu, trong nhà Trang tiên sinh cái gì cũng có nhưng chỉ có thuốc là không, mỗi ngày anh phải tội nghiệp lột cái thân xác bệnh tật và dùng giọng mũi để mà hỏi xin hàng xóm thuốc uống, tiện thể ăn chùa uống chùa, còn lên lút dặn dò người giúp việc đi sớm về sớm, không cần nấu cơm.

Sau đó anh rất thoải mái mà xin nghỉ bệnh, mỗi ngày cố gắng nghĩ cách để làm sao cửa sổ được cậu hàng xóm đối diện.

Lâm Ôn sống trong thế giới nhỏ bé của mình, không hiểu vị Trang tiên sinh suốt ngày ra về đứng đắn đang có âm mưu gì, cậu thương xót cho cảnh ngộ của Trang tiên sinh nên dành hết mọi thiện ý cho anh, cho phép vị hàng xóm này bước vào vỏ ốc của mình hết lần này đến lần khác, cũng nên cảm ơn Trang tiên sinh vì đã khiến cho cậu cảm thấy thoải mái như vậy, ăn nói đúng mực, khoảng cách hợp lý.

So với những người mà cậu đã từng gặp hoàn toàn không giống nhau.

Anh không những có thể chịu đựng được tính tình quái gở của cậu mà còn kiên trì lắng nghe cậu lắp ba lắp bắp nói xong hết một câu, vì thế Lâm Ôn rất trân trọng vị hàng xóm này.

Cho nên lần này Trang tiên sinh bị bệnh liền bệnh những năm ngày liền.

Sếp gọi điện thoại đến, vừa tức vừa buồn cười hỏi thăm, “Trang Nam, cậu không phải chỉ là cảm nhẹ thôi sao, đã một tuần rồi! Loại cảm nào mà lại quần người lâu đến thế hả?”

Trang Nam vừa mới làm nũng trước mặt Lâm Ôn, chọc cho cậu cười một phen, lúc này Lâm Ôn đang ở trong nhà bếp chuẩn bị cơm tối, thời điểm sếp gọi đến thì anh đang dựa vào cửa phòng bếp, một bên chăm chú nhìn bóng lưng Lâm Ôn, một bên hưởng thụ nhiệt độ ấm áp của căn phòng.

Anh trốn ra ban công, chờ đến khi sếp cần nhả xong bèn nói một câu, “Ngày mai là thứ bảy.”

Sếp, “Hà?”

Trang tiên sinh lịch sự đáp, “Tuy rằng cậu là sếp của tôi nhưng cậu cũng không thể lấy đi ngày nghỉ mà tôi được hưởng theo luật pháp đâu. Thứ hai tôi sẽ đi làm.”

Sếp, “Cậu rốt cuộc có còn là Trang Nam hay không!! Trang Nam không phải là một tên cuồng công việc sao?” Suy nghĩ mãi mà không thể hiểu được, sếp chợt nhận ra, “Đừng có nói với tôi là cậu đang yêu nha?”

Trang Nam dựa vào lan can trên ban công, tầm mắt lướt qua phòng khách rồi rơi xuống ánh đèn ấm áp phát ra từ cửa phòng bếp, anh im lặng một lâu, không đồng ý cũng không phủ nhận.

Nói chuyện yêu đương sao?

Hiện tại có lẽ vẫn còn kẹt lại ở hai chữ đầu tiên kia.

Sóc con tiên sinh đến giờ vẫn còn chưa nguyện ý cùng anh nói chuyện đâu.

17.

Trang tiên sinh đến cùng vẫn chưa quên bản thân còn thuộc team đi làm nên khi thứ hai đến, anh đã còn không bắt đầu một ngày mới bằng việc suy nghĩ làm sao để Lâm Ôn mở cửa cho mình vào nhà nữa mà là viết một tấm thiệp, khom lưng nhét vào trong khe cửa A2401, sau đó sung sướng mà cầm chìa khoá xe đi xuống lầu.

Nếu không có chuyện gì quan trọng thì Lâm Ôn sẽ không tới gần cánh cửa kia, nhưng sau khi bị Trang tiên sinh quấy rầy suốt một tuần, cậu dường như đã hình thành nên một thói quen vô thức, sáng sớm sau khi rời giường, chờ hoài mà vẫn không nghe thấy tiếng gõ cửa nên cậu chủ động tiến tới gần cánh cửa.

Sau đó liền thấy tấm thiệp kia.

Phía trên là dòng chữ cứng cáp không kém phần đẹp đẽ.

“Chào buổi sáng, Lâm tiên sinh.

Sếp bắt tôi phải mau chóng trở về làm việc, chúc cậu ngày hôm nay vui vẻ.”

by Trang Nam

Sau ba chữ ‘Lâm tiên sinh’ anh còn vẽ một con sóc nhỏ sống động y như thật, mập mập dễ thương, cái đuôi mềm mại xoã tung, nom rất ngây thơ đáng yêu.

Đáy mắt Lâm Ôn mang ý cười, trân trọng mà thu hồi thiệp, trong lòng không nhịn được bèn lên án vị sếp kia.

Thân thể Trang tiên sinh không khoẻ, bị bệnh lâu như vậy mà vẫn còn chưa khỏi hẳn đã bị gọi đi... Cũng không biết với tình trạng bây giờ của Trang tiên sinh liệu có bị khách hàng gây khó dễ hay không.

Khu phố tài chính ở thành phố A, bên trong một toà nhà nọ, có một vị sếp một bên ngồi thưởng thức cà phê, một bên giám sát đám cấp dưới thì bỗng cảm thấy ngứa mũi liền quay đầu hắt hơi một cái.

18.

Sau một tuần xin nghỉ ngơi, công việc tồn đọng rất nhiều.

Nhưng Trang Nam vẫn xử lý rất thuận lợi, bình thản ung dung mà ngó lơ ánh mắt ai oán của thư ký, tâm tình lâng lâng vui sướng.

Thậm chí giữa lúc họp cũng thất thần, lại còn thoáng nở nụ cười.

Trang tiên sinh rất hiếm khi cười nên khi thấy anh như vậy, không chỉ các đồng nghiệp kinh ngạc mà sếp cũng rất sốc, họp xong, mọi người không vội vàng thảo luận công việc, trái lại đứng vây xung quanh ép hỏi Trang tiên sinh tại sao lại cười kinh dị đến vậy.

Mặt Trang Nam trở về bộ dáng nghiêm nghị, “Rất rảnh rồi lắm có phải không? Còn không mau đi làm việc?”

Đám người kia tất nhiên sẽ không bỏ cuộc nhưng đối với một Trang tiên sinh bá đạo như vậy, họ cũng chỉ có thể thâm khinh bỉ anh trong âm thầm mà thôi.

Đợi mọi người tản ra, Trang tiên sinh mới trở về bàn làm việc mà lén lút hồi tưởng lại nụ cười của Lâm Ôn.

Xử lý xong đồng công việc chồng chất thì trời đã tối.

Hôm nay sếp cũng tự mình tăng ca, sếp đi đến phòng làm việc của Trang Nam, tay này cầm ly cà phê còn tay kia một mỗi nhu nhu thái dương, “Này, xe của tôi vừa gửi đi bảo trì rồi, biết là hôm nay cậu quay về làm việc, hơn nữa chúng ta cũng thuận đường.”

Trang Nam đánh xong chữ cuối cùng, ấn nút gửi thư rồi đóng sổ ghi chép lại, sau đó duy trì một nụ cười lịch sự và nói, “Xin lỗi, không thuận đường.”

Sếp mờ mịt, “Vậy bây giờ cậu đang sống ở đâu? Tuần trước tôi mang quà đến thăm thì mới biết cậu đã không còn ở đó nữa.”

Trang tiên sinh bình thần thu dọn đồ đạc rồi cầm lấy chìa khóa xe, “Ồ ngoại ô, sau này cũng sẽ chỉ sống ở đó.”

“Đã trễ như vậy mà cậu còn lái xe về đó hả?”

“Ừ.”

“Àyy, đừng nói với tôi là ở cái nơi rừng núi hoang vu đó cậu đã gặp được tiểu yêu tinh nào nha, cẩn thận kéo bị hút hết dương khí đó.”

Trang tiên sinh mặc kệ sếp, bước đều bước, “Tôi đi đây.”

Khi đến hầm xe, tay để trên vô-lăng, anh không nhận được mà bật cười.

Yêu tinh? Lâm Ôn sẽ là loại yêu tinh nào chứ? Sốc tinh sao?

Về đến nhà thì trời đã khuya, dù da mặt Trang tiên sinh có dày đến đâu thì cũng biết không nên làm phiền người khác vào lúc này, nên anh đành viết một tấm thiệp rồi nhét vào khe cửa của vị hàng xóm nào đó, sau đó hài lòng trở về ngủ.

“Ngủ ngon, Lâm tiên sinh.

Chúc cậu tối nay sẽ có một giấc mơ thật đẹp.”

by Trang Nam.

8. Chương 8

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

19.

Sau đó, mỗi ngày Lâm Ôn đều nhận được hai tấm thiệp.

Ngay cả khi Trang tiên sinh không bận, cậu cũng vẫn nhận được thiệp.

Thật ra, khi Trang tiên sinh ‘không bận’ thì so với người bình thường cũng đã bận rộn hơn rất nhiều, nhưng anh vẫn sẽ dành ra một ít thời gian để mang quà về cho Lâm Ôn, hoặc là gõ cửa nhà cậu dò hỏi xem hai người có thể cùng ăn tối hay không.

Mới đầu Lâm Ôn vẫn còn chút bối rối, nhưng lâu ngày lại trở thành thói quen.

Nhìn thấy Trang tiên sinh là một thói quen, cùng Trang tiên sinh chào hỏi là một thói quen, ở trước mặt Trang tiên sinh nở nụ cười cũng là một thói quen.

Lâm Ôn đã lớn như vậy nhưng đây là lần đầu tiên cậu nhận được ý tốt từ người khác nên lúc đánh bản thảo tâm tình cực kì vui vẻ, chất lượng cũng dần được cải thiện.

Thiệp nhận được cũng ngày càng nhiều, một xấp nhỏ nhỏ đầy tâm ý, càng để lâu càng dày.

Vài ngày trước Tết, Lâm Ôn cuối cùng cũng gặp được Trang tiên sinh.

Anh đến để nói lời chào tạm biệt, “Bố mẹ giục tôi về nhà đón năm mới, một lát là phải đi rồi. Lâm tiên sinh, cậu không về nhà sao?”

Lâm Ôn thất thần, không những không được nhìn thấy Trang tiên sinh mà ngay cả thiệp cũng không được nhận nữa.

Cậu lắc lắc đầu, sau đó nhìn thấy trong lồng ngực Trang tiên sinh có một con mèo nhỏ được bọc trong khăn quàng cổ, đang tò mò nhìn mình.

Đó là một con mèo nhỏ màu cam, nó dường như chỉ mới mấy tháng tuổi, lông trên người cũng không nhiều hơn nữa còn gầy trơ xương, ngoan ngoãn nằm trong lồng ngực Trang tiên sinh không nhúc nhích, lại còn hơi run rẩy.

Trang Nam nói, “Trong tiểu khu có mèo hoang vừa sinh, những con khác đều chết rét, chỉ còn mỗi con này còn sống. Khi tôi trở về thì nhìn thấy bác lao công đang chuẩn bị đem tất cả mèo con bỏ vào trong túi rác, thấy con này còn sống nên tôi liền nhặt về, ở cửa hàng thú cưng dưới lầu đã kiểm tra qua một chút, hiện tại rất sạch sẽ.”

Với mỗi lời mà anh nói, hai mắt Lâm Ôn càng sáng lên và dường như cậu hiểu được anh có ý gì, sau đó cậu ngược lên nhìn anh, ánh mắt trong suốt đến nỗi anh có thể nhìn thấu tâm hồn cậu.

Trang Nam liếm môi, đem con mèo nhỏ đưa cho cậu, “Lâm tiên sinh có thể nuôi được tôi thì cậu cũng không ngại nuôi thêm con mèo này chứ? Sau lễ tôi sẽ lập tức đem về ngay, sẽ không phiền cậu quá lâu đâu.” Dừng một chút rồi anh giải thích thêm, “Mèo còn quá nhỏ, mang nó theo ngồi xe hay lên máy bay cũng không tiện.”

Ánh mắt Lâm Ôn nhu hoà, cẩn thận ôm mèo nhỏ vào lòng, xem nó như một món đồ dễ vỡ, hô hấp nhẹ nhàng mà nhỏ giọng nói, “Trang tiên sinh... ngài là người tốt.”

Trang Nam chỉ cười không nói, đưa cho cậu sữa dê cùng thức ăn cho mèo đã chuẩn bị sẵn, còn đưa thêm một chiếc chìa khoá.

Lâm Ôn nhận lấy và khó hiểu nhìn anh.

“Cát và ổ cho mèo đều ở nhà, làm phiền cậu đến lấy.” Anh khẽ nhìn đồng hồ, “Tôi phải đi rồi.” (Cát ở đây là cát vệ sinh cho mèo)

Lâm Ôn bất ngờ, cậu không nghĩ đến Trang tiên sinh lại dám đưa chìa khoá nhà cho một người không thân không thích là cậu, không chờ cậu kịp từ chối thì Trang tiên sinh đã nhanh chân rời đi, “Lâm tiên sinh, chúc cậu năm mới vui vẻ.”

20.

Không phải Lâm Ôn chưa từng nghĩ đến việc nuôi chó nuôi mèo, nhưng hễ mỗi lần nghĩ đến thì lại lo lắng mình không nuôi nổi, cuối cùng vẫn không làm gì cả.

Lần này là trách nhiệm từ trên trời rơi xuống, cậu sủng con mèo cam lên tận chín tầng mây, mới ban đầu nó còn lễ phép ngoan ngoãn, qua được mấy ngày thì liền kiêu ngạo, còn to gan bắt nạt lại cậu.

Động vật nhỏ khác với người, chúng sẽ không khiến cậu cảm thấy chán ghét hay lo lắng sợ hãi, cậu rất cẩn thận mà chăm sóc nó từng li từng tí, sợ rằng mèo nhỏ sẽ bị thương.

Trang tiên sinh lo lắng cho tình hình mèo nhỏ nên mỗi ngày đều gọi đến hỏi han.

Thông qua hai cuộc gọi đầu tiên, anh phát hiện Lâm Ôn không thích việc trả lời điện thoại nên đã đổi phương thức, chuyển sang nhắn tin trên WeChat.

Trái tim Lâm Ôn ngày càng lồi nhịp.

Trang tiên sinh là một người tốt bụng, hiền lành và chu đáo.

Cậu tự hỏi đến khi nào Trang tiên sinh mới có thể tích góp đủ tiền, giải quyết hết rắc rối và rời khỏi cái ‘công ty’ kia đây?

Người như anh không nên đi mua vui bán rẻ tiếng cười như vậy.

Suy nghĩ trong lòng khiến nhân vật dưới ngòi bút cũng dần dần chệch hướng.

Lâm Ôn cố gắng sửa mọi thứ nhưng phát hiện càng thay đổi lại càng không đúng, cuối cùng đành để mọi việc thuận theo tự nhiên.

Năm nay cậu vẫn một mình trải qua đêm giao thừa, so với bình thường thì chuẩn bị thêm một phần mận một phần chay, cũng làm cho mèo nhỏ thêm hai phần, cơm nước xong xuôi bèn ôm mèo nhỏ ngồi trên ghế sôpha, mở tivi xem tiết mục cuối năm, khi kim đồng hồ gần điểm 0 giờ thì Trang tiên sinh gọi điện thoại đến.

Nhìn màn hình hiện lên ba chữ ‘Trang tiên sinh’, nỗi sợ điện thoại của cậu biến mất hơn phân nửa, cậu ấn nút nhận, nghe thấy đầu dây bên kia ồn ào náo nhiệt, sau đó Trang Nam tìm được một nơi yên tĩnh, âm thanh mang theo tiếng cười truyền đến bên tai cậu, “Lâm tiên sinh, năm mới vui vẻ.”

Lâm Ôn nhẹ nhàng đáp lời.

Đầu dây bên kia bỗng dưng im ắng, cậu dường như có thể nghe thấy được tiếng Trang tiên sinh hít thở.

Lâm Ôn không biết nên nói cái gì, cậu dừng lại một lúc, xoa xoa mèo nhỏ đã lớn hơn trước trong lòng ngực, giọng nói mềm nhẹ, “Mèo con ngày hôm nay rất ngoan, tôi có cân thử, nó vậy mà đã nặng thêm nửa cân...” (1 cân = 500g)

Cậu còn chưa nói xong đã bị tiếng cười của Trang tiên sinh ngắt ngang, “Bây giờ chúng ta không nói về mèo nữa được không?”

“Hử?”

Trang Nam vốn định nói “Chúng ta hãy nói về cậu đi” nhưng lời chưa kịp nói ra đã nuốt trở về, “Buổi tối cậu ăn gì?”

Lâm Ôn trả lời từng cái một.

Trang Nam hiểu rõ tính tình của cậu, chờ cậu nói xong lại hỏi thêm những vấn đề khác, anh hỏi một câu, Lâm Ôn đáp lại một câu.

Anh có thể tưởng tượng ra bộ dáng Lâm Ôn đang mặc đồ ngủ mềm mại sạch sẽ, ngồi dựa vào những cái gối trên ghế sôpha, trong ngực ôm mèo cam nhỏ đã học được cách phô trương thanh thế, tư thế cậu ngồi rất ngoan, dưới ánh đèn nhẹ dịu lại để lộ ra cổ cùng cổ tay và mắt cá chân, trắng nõn như ngó sen, cả người toả ra mùi thơm khoan khoái.

Càng nghĩ trái tim anh càng đập liên hồi, cả người nóng lên, thậm chí đến hô hấp cũng thay đổi.

Trang tiên sinh thở dài, đưa mắt nhìn về phía bầu trời đêm, một lúc lâu sau mới lên tiếng, “Tôi sẽ sớm trở về.”

Lâm Ôn yên lặng một hồi lâu, “Được.”

21.

Lâm Ôn đoán Trang tiên sinh vì lo cho mèo nhỏ nên sẽ rất nhanh trở về.

Nhưng khi nghe thấy tiếng gõ cửa vào ngày đầu tiên của năm mới, mở cửa ra liền trông thấy người nọ, cậu vẫn rất bất ngờ.

Đây là... vì nhớ mèo nhỏ nên sốt ruột quá chăng?

‘Trang cuồng mèo’ xuất hiện với bộ dạng phong trần mệt mỏi, áo khoác bên trong cũng không ngăn được gió lạnh vô tình ở bên ngoài, sợi tóc còn dính ít tuyết, nhìn thấy Lâm Ôn đứng sau cánh cửa liền vội vàng giang hai tay, cúi người ôm cậu vào lòng.

Toàn thân Lâm Ôn cứng đờ, không biết phải làm gì, “Trang, Trang tiên sinh?”

Nghe được sự bất ngờ trong giọng nói của cậu, Trang Nam hít một hơi thật sâu để kiềm chế bản thân, buông cậu ra và mỉm cười xin lỗi, “Tặng cho cậu cái ôm mừng năm mới... Đây là truyền thống của gia đình tôi.”

Lâm Ôn bán tín bán nghi, cẩn thận nhớ lại hành động vừa rồi, cậu phát hiện ngoại trừ thân thể bỗng nhiên căng thẳng thì cũng không có bất kỳ sự khó chịu nào nên liền buông lỏng cảnh giác, mời Trang Nam vào nhà, “Mèo nhỏ ở bên trong.”

Trang Nam nhìn cậu và mỉm cười gật đầu.

Bắt gặp ánh mắt đó hai tai Lâm Ôn bỗng nóng lên, cậu cùng Trang Nam vào phòng khách, mèo nhỏ so với lúc trước đã lớn hơn một vòng đang chiến đấu với cái ghế sofa, nó vui vẻ meo meo đi tới đi lui trên ghế, nghe thấy tiếng bước chân liền kiêu ngạo mà nhìn sang, rõ ràng không thêm để Lâm Ôn ở trong mắt.

Nhưng khi nhìn thấy Trang tiên sinh lại lập tức hoảng sợ, nó cẩn thận thu hồi móng vuốt mà ngoan ngoãn kêu meo meo.

Lâm Ôn không để ý đến cái ghế sofa, cậu ôm nó lên đưa cho Trang Nam.

Mèo đại nhân lúc này run lấy bầy, muốn giãy dụa nhưng lại không dám, giống như chú cừ non đang được hiến tế cho một loài động vật ăn thịt cấp cao.

Trang Nam nhìn cái ghế bị phá hỏng, nhàn nhạt nói, “Khi mèo nhỏ phạm lỗi thì cậu phải dạy dỗ nó, nếu cứ quá cưng chiều như vậy thì nó sẽ hư mất.”

Lâm Ôn xấu hổ cúi đầu, “Tôi, tôi không nghĩ được nhiều đến vậy, nó cũng là một đứa nhỏ mồ côi, tôi chỉ muốn, muốn đối xử với nó tốt hơn một chút.”

Ánh mắt Trang Nam khẽ di chuyển nhưng anh lại không hỏi gì thêm mà chỉ vuốt ve mèo nhỏ đang run rẩy. Lâm Ôn nghĩ rằng anh sẽ mang mèo nhỏ về nên đem chìa khoá trả lại cho anh, trong lòng tuy không muốn nhưng lại không chịu nói ra, “Tôi đi, dọn đồ chơi cùng đồ cá nhân của nó, trả lại cho ngài.”

Trang Nam vươn tay ra kéo cậu lại.

“Lâm tiên sinh.” Trang Nam chậm rãi nói, “Cậu có cảm thấy phiền nếu như tiếp tục chăm sóc nhóc con này một thời gian hay không?”

TBC

9. Chương 9

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

22.

Công việc Trang tiên sinh bận rộn như vậy quả thực không thích hợp để chăm sóc mèo nhỏ.

Để cảm ơn công chăm sóc mèo nhỏ, anh ngang ngạnh bồi thường cho cậu bộ vải mới của ghế sofa, còn mua thêm giá treo cho mèo nhỏ, bỏ ra một buổi trưa lấp rấp.

Thật ra cái giá treo kia lấp rấp rất đơn giản, nhưng trông Trang tiên sinh thông minh vậy thôi chứ không hề am hiểu ba cái việc thủ công chút nào cả, không phải sai chỗ này thì cũng là sai chỗ kia.

Lâm Ôn lo lắng nhìn anh, muốn tự mình đến làm nhưng lại sợ Trang tiên sinh tự ái nên không dám mở miệng, chỉ đành ngoan ngoãn ngồi bên cạnh, nâng sách lên vừa đọc vừa quan sát Trang tiên sinh, yên tĩnh kiên nhẫn chờ anh lấp rấp.

Mèo đại nhân hận không thể lập tức nghịch đồ chơi mới, nhóc bất mãn không hài lòng, lăn lăn vài vòng trên đất sau đó nghịch quả bóng len một lúc, cuối cùng mệt mỏi nằm nhoài bên cửa sổ mà ngủ.

Mắt thấy trời xuống sắc, Lâm Ôn nghĩ đến tình bạn giữa hai người bèn nhỏ giọng mời Trang tiên sinh ở lại ăn cơm tối.

Không biết có phải là ảo giác hay không mà lời mời vừa nói ra, hiệu suất làm việc của Trang tiên sinh lập tức tăng nhanh, lại còn nhàn hạ nở nụ cười, “Vậy làm phiền Lâm tiên sinh, món cà tím(*) lần trước thật sự rất ngon.”

Lâm Ôn mờ mịt gập đầu, lúc vào đến trong bếp lại quay đầu nhìn ra ngoài xem thử một chút, giá treo của mèo nhỏ đã lắp xong rồi.

... Xem ra tích lũy kinh nghiệm suốt một buổi trưa, Trang tiên sinh rốt cuộc cũng mở ra hai mạch nhâm đốc, lĩnh ngộ được chân lý.

(Mạch Nhâm và mạch Đốc – Mạch Đốc cai quản phần dương, Mạch Nhâm cai quản phần âm của cơ thể. Đạo gia coi mặt trước thân là lâm, phía sau là dương, bởi vậy mạch Nhâm ở phía trước còn mạch Đốc ở phía sau thân thể.

Vậy tại sao cần đả thông hai mạch Nhâm Đốc? Bởi trong hai kinh mạch này một mạch kiểm soát tất các kinh âm (bao gồm thủ tam âm kinh – ba đường kinh âm trong cánh tay; Túc tam âm – ba đường kinh âm nằm mặt trong đùi), và một mạch kiểm soát tất cả các kinh dương (thủ tam dương kinh, túc tam dương kinh). khi 12 kinh mạch này có vấn đề, đầu tiên cần đả thông hai mạch này, khí huyết sẽ được lưu thông).

(*) Món cà tím

23.

Kỳ nghỉ thoáng cái liền qua, Lâm Ôn không hiểu được nỗi lòng của dân đi làm, nhưng khi sáng sớm nhìn thấy tấm thiệp ở dưới khe cửa thì cậu rất vui vẻ.

Cuộc sống lại trở về như hồi trước tết, Lâm Ôn mỗi ngày đều có thể nhận được hai tấm thiệp, một tấm chào buổi sáng, một tấm chúc ngủ ngon.

Chỉ là lần này giữa hai người còn có thêm chủ đề chung là mèo nhỏ, Trang tiên sinh thường đến nhà cậu để ngồi chơi với con mèo.

Cậu dường như đã quen với việc người nọ bước vào trong vỏ ốc của mình.

Vì một phút yếu lòng mà kéo con chim lớn vào trong hốc cây, sau đó con chim ấy liền trở thành khách quen của sóc nhỏ.

Anh thường mang đến vài món quà nhỏ, tất cả đều là những bất ngờ đáng yêu.

Đã rất lâu rồi Lâm Ôn mới cảm thấy hạnh phúc đến như vậy.

Niềm vui mỗi khi nhận được thiệp và nhìn thấy Trang tiên sinh càng ngày càng tăng, dường như đã vượt quá ranh giới nhất định.

Lâm Ôn hồn nhiên không biết, vẫn tích cực dẫn sói vào nhà.

Trang tiên sinh cực kì kiên nhẫn, dù cho anh đã xâm nhập vào được cứ điểm quan trọng nhưng vẫn đối xử rất tử tế với con mèo của mình, anh chọn cách lùi lại một bước, không một chút do dự mà đem cậu từng chút giấu vào trong vòng tay mình.

Với Lâm Ôn mà nói, những ngày này là những ngày vui nhất trong cuộc đời cậu.

Cái ngày Trang tiên sinh xuất hiện đã phá vỡ đi cuộc sống cô đơn buồn bã vốn có của cậu, khiến cậu cảm giác như mình vừa được hồi sinh.

Mèo đại nhân cũng có tên, là do Trang tiên sinh đặt, gọi là Tùng Tùng. So với những con mèo khác thì Tùng Tùng hoạt bát hơn rất nhiều, mỗi ngày nhảy nhót tưng bừng, luôn muốn ra ngoài chơi.

Vậy nên đây là lần đầu tiên Lâm Ôn ra khỏi nhà.

Thỉnh thoảng cậu sẽ dắt Tùng Tùng ra ngoài dạo một vòng, mặc dù chỉ là đi trên cỏ, giống như đang đi tuần tra nhưng cậu đã không còn chống cự việc đi ra ngoài như lúc trước nữa.

Trang tiên sinh cực kì vui vẻ, lúc ở công ty hiếm thấy lại không mắng người, suốt nửa tháng đối xử với đồng nghiệp rất tốt làm cho cả tổ run rẩy không thôi, khiến mọi người nghĩ rằng sắp sửa có biến lớn xảy ra.

Cho nên cả tổ làm việc càng cẩn thận, sai lầm trong công việc ngày càng giảm, Trang tiên sinh hai mặt đều thuận lợi, tiền đồ rộng mở.

Và vào một buổi tối thứ sáu đã có một việc quan trọng xảy ra.

Trang tiên sinh tăng ca quanh năm có khi đến hơn mười, mười một giờ, thường sẽ không về nhà vào ban đêm.

Nhưng kể từ khi có thói quen gửi thiệp cho Lâm Ôn thì dù có tăng ca trễ đến mấy anh cũng sẽ trở về nhà, sắp là một người tốt bụng nên những ngày nay luôn thả cho anh về sớm.

Khi về đến nhà vừa vãn bảy giờ tối.

Vào lúc này, Lâm Ôn thường đang nấu cơm.

Trang tiên sinh đang lên kế hoạch để làm sao gõ cửa nhà Lâm Ôn mà ăn ké một bữa, cửa thang máy mở ra, anh sung sướng bước ra ngoài, còn chưa tới cửa nhà đã nghe được âm thanh sắc nhọn từ Lâm Ôn, “Nơi này không chào đón anh! Mời anh đi cho!”

Bình thường cậu ăn nói rất nhỏ nhẹ, bây giờ lại nâng cao tông giọng khiến người khác có cảm giác như bất cứ lúc nào cậu cũng có thể đứt hơi.

Mặt Trang Nam tối sầm lại.

Trước cửa nhà Lâm Ôn là một người đàn ông xa lạ mặc đồng phục nhân viên bảo vệ.

Toàn thân sóc con tiên sinh nhà anh căng cứng, hai mắt mở to cảnh giác, thậm chí trong ánh mắt còn thể hiện sự ghét bỏ cùng sợ hãi, gắt gao chặn trước cửa, cả người gầy gò run rẩy giống như một con diều đang ở trên trời cao, chỉ cần thả dây quá căng thì sẽ lập tức đứt dây mà rơi xuống.

Tùng Tùng cũng đứng cạnh bên chân cậu, bộ lông xù lên, miệng thì ngao ngao cảnh báo.

Nhân viên bảo vệ mở miệng, “Em họ, đừng trở mặt mà không nhìn nhận mọi người, anh và mẹ đã đi tìm em rất nhiều năm, bây giờ nhìn thấy em sống trong tiểu khu này, chẳng lẽ còn không có tiền trả nể hả?”

Hắn vừa nói xong, mặt Lâm Ôn liền đỏ lên vì tức, đôi môi run rẩy nghiến răng nói từng chữ, “Tôi... không nợ nhà các người, cái gì hết.”

Nhân viên bảo vệ còn chưa kịp mở miệng thì vai đã bị người khác chụp lấy.

Người nam nhân cao lớn đứng phía sau lưng hắn, thân mặc âu phục đeo cà vạt, khí thế bức người, sắc mặt âm trầm, “Anh không phải bảo vệ của nơi này, lại còn dám tới đây gây sự.” Anh tặng cho Lâm Ôn một ánh mắt cổ vũ nhưng giọng nói càng thêm lạnh lùng, “Ra ngoài ngay lập tức, nếu không tôi sẽ gọi báo cảnh sát.”

Dáng người tên bảo vệ khá hung tàn nhưng khi đụng phải tầm mắt Trang Nam lại theo bản năng mà co rúm lại, hắn chống eo lớn tiếng nói, “Mày là ai hả, đây đâu phải chuyện của mày!”

Trang Nam làm bộ như muốn báo cảnh sát.

Thấy thế hắn vội xua tay, “Này này, anh làm gì vậy chứ, tôi tới là để đòi nợ! Anh là hàng xóm của Lâm Ôn đúng không, anh lo cho nó làm gì, nó thiếu nợ nhà tôi! Trốn nợ mấy năm rồi!”

Cả người Lâm Ôn bùng lên lửa giận, hai mắt đỏ hoe nhưng cậu lại ăn nói vụng về, miệng lưỡi không bằng tên khốn kia.

Khoảnh khắc trông thấy Trang Nam, trái tim cậu vừa nhẹ nhõm lại vừa sợ hãi.

Trang tiên sinh đã đến... Nhưng nếu để cho Trang tiên sinh biết về sự việc đáng xấu hổ này thì anh sẽ phản ứng như thế nào đây?

Tùng Tùng nhìn thấy Trang Nam cũng bình tĩnh lại.

Tuy vậy mèo đại nhân vẫn cảnh giác nhìn chằm chằm vào người đàn ông xa lạ kia, bộ dáng giống như có thể xù lông bất cứ lúc nào, gương mặt thể hiện thần thái kiêu ngạo cùng bộ móng bén nhọn luôn có thể xuất chiêu mọi lúc.

Là kẻ nào to gan dám tới bắt nạt sóc con nhà ta!!

Trang Nam híp mắt, dựa vào lợi thế chiều cao mà từ trên cao nhìn chăm chăm xuống tên bảo vệ, “Em ấy nợ tiền nhà các người? Nợ bao nhiêu?”

Tên kia không chút suy nghĩ liền duỗi tay nói, “Ba triệu!” Sau đó lại đổi, “Không đúng, là năm triệu!” (5 triệu NDT gần bằng 17tỷ268tr Đ)

Trang Nam đang muốn nói thì lúc này Lâm Ôn đã không thể nhìn được nữa, cậu tức giận lắp bắp nói, “Tôi... không nợ tiền gì mấy người hết!”

“Khốn!” Tên kia nhất thời quên mất Trang Nam mà quay người mắng Lâm Ôn, “Nhà tao cho mày ăn, cho mày chỗ để ngủ, cả tang lễ của cha mẹ mày cũng là nhà tao lo, đồ bạch nhãn lang, hay cho cha mẹ mày làm bác sĩ ở nước ngoài mà lại sinh ra cái thứ ích kỷ như mày, một nhà ba người tụi bây đều sính ngoại, tụi bây là một lũ lòng lang dạ sói!!” (Bạch nhãn lang: là một danh từ riêng chỉ loại người vong ân bội nghĩa, tâm địa hung tàn.)

“Đủ rồi!” Trên trán Trang Nam lộ ra gân xanh, anh lạnh lùng cắt ngang lời hắn, “Mày tự cút hay là để tao giúp mày?!”

Tên kia mắt đieác tai ngơ, còn chỉ vào Lâm Ôn định mắng tiếp nhưng chớp mắt lại không nói được lời nào.

Trang Nam vậy mà lại nắm lấy cổ áo hắn ta nhắc lên cao!

Người nam nhân bình thường nho nhã lễ độ nay giữa hai lông mày chau lại chứa đầy sự tức giận cùng lệ khí, anh gần từng chữ, “Tao không biết mày trà trộn vào đây bằng cách nào, nhưng mày từ đâu chui ra thì mau mau cút về lại chỗ đó, đừng để tao thấy mày lại tiếp tục làm phiền Lâm Ôn,” Anh dừng lại một chút, sắc mặt trầm xuống, “Bằng không mày sẽ hối hận.”

Hoàn toàn không giống như là đang nói đùa.

Không chỉ người đàn ông xa lạ kia mà ngay cả Lâm Ôn cũng giật mình.

Trang Nam buông hắn ra, giọng nói không có chút độ ấm, “Cút.”

Tên kia kinh hồn bạt vía, tay chân như nhũn ra, vội vàng chạy trốn.

10. Chương 10

24.

Thời điểm ngồi lại trên sôpha, tay chân Lâm Ôn vẫn còn run rẩy.

Trang Nam cởi áo khoác, không hề coi bản thân là người lạ, đổi khách làm chủ, đi rót cho cậu một ly nước.

Khí trời tháng tư ảm dần lên, Trang Nam không mặc nhiều quần áo, dưới bộ âu phục được cắt may khéo léo cả người anh toả ra khí chất thanh lịch tao nhã.

Cùng bộ dáng vừa rồi hoàn toàn bất đồng.

“Doạ em sợ sao?” Trang Nam dịu giọng, không chớp mắt mà chăm chú nhìn vào gương mặt tái nhợt của Lâm Ôn, “Xin lỗi, đáng lý tôi nên kéo hần ta ra hành lang để giải quyết.”

Lâm Ôn không nhịn được cười, nhưng nụ cười vừa thoáng qua lại biến mất, nhanh chóng bị sự lo lắng lấn át, “Trang tiên sinh, cảm ơn ngài đã giúp tôi, nhưng, ngài làm như vậy, sẽ gặp rắc rối mất.”

“Hãy tin tôi.” Trang Nam nháy mắt với cậu một cái, “Miễn là tôi chưa phá sản thì sẽ không có bất kì rắc rối nào.”

Lâm Ôn miễn cưỡng nở nụ cười, sắc mặt càng thêm buồn, “Ngài vừa nãy... ngài cái gì cũng không biết, tại sao lại...”

“Tôi tin em.”

Câu trả lời chắc như đinh đóng cột khiến Lâm Ôn ngẩn người, hai mắt đỏ hoe. Cậu cúi đầu hòng giấu đi đôi mắt ngấn lệ, nhiệt độ từ trên môi truyền xuống vào bụng, triệt để đánh tan cái lạnh trên người.

Cậu nhẹ nhàng thở ra một hơi, khàn khàn nói, “Người đàn ông kia... là anh họ tôi.”

Trang Nam nghiêm mặt, cẩn thận lắng tai nghe.

“... Năm tôi bảy tuổi, cha mẹ gặp tai nạn xe cộ, tử vong tại chỗ.”

Đây là lần đầu tiên Lâm Ôn nói chuyện này cho người khác, cậu trầm mặc, “Cha mẹ tôi, có một chút tài sản, là chú đã thu nuôi tôi, nhưng vẫn dùng, vẫn luôn dùng, tiền mà cha mẹ đã, để lại cho tôi.”

Vì từ khi còn bé đã không có ai che chở cho nên chút tài sản kia của cậu đã bị bọn họ ngầm chiếm đoạt, bây giờ hầu như cũng không còn lại gì.

Đám người chú thím tự tiện cho rằng tài sản của cha mẹ Lâm Ôn là của mình nên đã chiếm mọi thứ làm của riêng. Lâm Ôn từ nhỏ đã không có được một cuộc sống đầy đủ, quần áo cậu mặc là đồ cũ của anh họ, không được ăn uống đủ chất, ở trong trường lại bị anh họ bắt nạt, về đến nhà có khi còn bị đánh thêm.

Khi đó cậu đã hình thành nên nỗi sợ giao tiếp cùng người khác, sau này nỗi sợ càng lớn dần theo thời gian, nó giống như một chất độc được tích lũy từ tận sâu trong tuỷ từ ngày này qua tháng nọ.

Đến khi học đại học, rào cản giao tiếp đã cực kì nghiêm trọng, ngoài những lần can đảm đến lớp học ra thì Lâm Ôn chỉ ở mãi trong phòng ngủ, nếu như trong phòng có người thì cậu sẽ thu mình trốn sau tấm màn giường.

Sau đó, cậu thậm chí cũng không thể đến lớp được.

Cậu sợ nơi đông người và xem việc nói chuyện cùng người khác là một cực hình.

Vì không thể học tiếp nên cậu đã tạm nghỉ và tìm một nơi để trốn.

Lâm Ôn có một bút danh rất nổi tiếng trên mạng, cậu cũng là một hoạ sĩ tự do, đồng thời còn là một gamer nổi tiếng nên việc nuôi sống bản thân là không thành vấn đề.

Khả năng viết lách dường như là được di truyền từ cha mẹ nên con đường này của cậu rất thuận buồm xuôi gió, sau vài năm dành dụm cuối cùng cũng đủ để mua một căn hộ tại tiểu khu này.

Khi gia đình tham lam kia dùng hết tài sản mà cha mẹ cậu để lại thì lại khăng khăng nghĩ rằng cậu nợ bọn họ, lập danh sách tính từng bữa cơm kể từ khi cậu còn bé mà ép cậu trả lại tiền.

Lâm Ôn sống rất thận trọng, ăm ắp thiện lương, cũng không phải cậu chưa từng nghĩ đến việc chống đối lại nhưng mà chứng sợ hãi xã hội đã ăn sâu vào tận xương tuỷ nên thật khó để cậu làm được chuyện gì.

Cậu nhỏ giọng nói mãi, trong con ngươi tích ngày càng nhiều nước mắt, chực chờ như muốn rơi xuống nhưng từ đầu đến cuối vẫn ương ngạnh không rơi.

Trái tim Trang Nam khó chịu.

Anh bước đến, cúi người xuống mà dịu dàng ôm lấy Lâm Ôn, vỗ về sau lưng cậu, động viên an ủi, “Đừng lo Lâm Ôn, sẽ không ai được phép khiến em buồn thêm một lần nào nữa.”

11. Chương 11

25.

Lâm Ôn không hiểu được hết ý của Trang tiên sinh.

Nhưng qua mấy ngày, cậu lập tức hiểu rõ.

Cả nhà của anh họ lại kéo tới nữa rồi, nhưng lần này không phải là hung ác đến đòi nợ mà là bộ dáng sợ sệt tái mét, gần như bật khóc mà khom lưng xin lỗi.

Lâm Ôn khó hiểu, đề cao cảnh giác mấy người này, cậu không mở toang cửa mà vẫn còn giữ lại dây xích chống trộm, gương mặt lạnh lùng nhìn về ba con người đã khiến cậu phải chịu qua vô số đau khổ.

“Tiền... tiền chúng ta chắc chắn sẽ trả lại con, con có thể rút lại đơn kiện của luật sư được không?”

Thật ồn ào.

“Chúng ta chỉ là nhất thời ghen tỵ, mọi người đều là người một nhà cả mà...”

Ồn quá đi.

“Tiểu Ôn, Tiểu Ôn chúng ta thật sự biết sai rồi...”

“Rầm.”

Lâm Ôn mặt không đổi sắc đóng sầm cửa lại.

26.

Tối hôm đó, thiệp và Trang tiên sinh cùng xuất hiện ở trước nhà Lâm Ôn.

Lâm Ôn thấp thỏm lo âu suốt cả một ngày, vừa nhìn thấy Trang tiên sinh thì câu đầu tiên chính là, “Trang tiên sinh, ngài, ngài đã yêu cầu người ta làm chuyện gì sao?”

Cậu nghĩ tới nghĩ lui, thấy chỉ có một khả năng chính là Trang tiên sinh đã nhờ vả vị khách quyền cao chức trọng nào đó giúp đỡ.

Nhìn một nhà ba người kia đến xin lỗi, cậu không hề cảm thấy mừng rỡ hay nhẹ nhõm một chút nào, trong đầu chỉ nghĩ đến toàn những hình ảnh giới hạn độ tuổi khiến cả người rét run.

Làm sao lại có thể.

Làm sao lại có thể như vậy?

Trang tiên sinh của cậu, không nên, không nên vì chuyện này mà hi sinh bản thân mình.

Trang Nam không biết Lâm Ôn đang suy nghĩ cái gì, nhìn thấy vẻ mặt của cậu lại còn tưởng mấy người kia xin lỗi không chân thành, anh âm thầm nhíu mày, sau đó đưa mắt về phía Lâm Ôn, nét mặt dịu dàng, “Uhm, là nhờ bạn giúp đỡ, chỉ là không ngờ lại hiệu quả đến vậy.”

Lần này coi như thiếu nợ sếp một ân tình vậy.

Những lời này rơi vào tai Lâm Ôn lại biến thành một ý nghĩa khác.

Cậu trợn to mắt khi suy đoán của mình được xác nhận, trái tim quặn đau như bị người khác bóp chặt và không một lời báo trước, nước mắt tự động tuôn rơi.

Trang Nam giật mình, ném mèo đại nhân sang một bên không thèm quan tâm, vội vàng giữ lấy vai cậu, “Sao thế Lâm Ôn? Em cảm thấy không khoẻ ở chỗ nào?”

Lâm Ôn kinh ngạc nhìn anh, nước mắt vẫn chảy không ngừng, dù cho trong hoàn cảnh khó khăn nhất cậu vẫn không khóc thê thảm đến như vậy, giọng nói khàn khàn như muốn vỡ ra, “Trang tiên sinh... sau này, sau này hãy để em nuôi anh, anh hãy từ chức đi.”

Trang Nam còn chưa kịp có thời gian mừng rỡ khi nghe được vẻ đầu thì đã mờ mịt với vẻ sau, “Hả?”

Từ chức?

Tại sao?

Sóc con tiên sinh đang đau lòng vì anh phải tăng ca mỗi ngày sao?

Thật ra là anh tự nguyện tăng ca chứ sếp cũng không có ép buộc gì cả.

Lâm Ôn ngập ngừng, cuối cùng lấy hết dũng khí vòng tay qua hông anh mà ôm thật chặt, lông mi dài run run mang theo những giọt nước mắt, không chờ Trang Nam hỏi tiếp thì đã tựa đầu vào hõm vai anh, khóc nức nở, “Loại công việc kia, làm nhiều không tốt lắm đâu.”

Trang Nam lập tức kiểm điểm và quyết định sau này tuyệt đối không tăng ca quá chín giờ, anh dịu dàng dỗ dành, “Không có gì, từ nay về sau tôi sẽ cố gắng về sớm...”

Lâm Ôn siết chặt tay, giọng nói càng trầm xuống, “Em nuôi anh, em nuôi anh có được không, đừng tiếp tục làm loại việc kia nữa, Trang tiên sinh, Trang tiên sinh, em... em đối với anh...”

Câu nói kia được giữ trong lòng đã lâu, bây giờ lại bị mắc kẹt trong cổ họng, cậu cảm thấy bản thân không có tư cách nào nói ra.

Lâm Ôn nhắm mắt, đổi một cách nói khác, “Công việc kia... trả anh bao nhiêu một tháng? Em, em có thể đủ khả năng, trả theo năm, anh, anh chỉ cần ở bên cạnh em, sau đó chúng ta có thể, tìm một công việc khác...”

Trang Nam bối rối hồi lâu cuối cùng cũng bắt được ý chính trong câu nói lấp bắp của Lâm Ôn, đột nhiên tỉnh ngộ.

Cuối cùng anh cũng hiểu được ánh mắt bao dung mà Lâm Ôn dành cho mình từ trước đến nay có nghĩa là gì.

Trang Nam suýt nữa đã ngất đi.

Cũng may người này là Lâm Ôn, nếu đổi thành người khác thì chắc chắn đã bị anh sớm đánh đến cha mẹ cũng nhận không ra.

Nhưng đối với Lâm Ôn thì ngoại trừ buồn cười, trong lòng Trang Nam chỉ tràn đầy sự cảm động, anh nhẹ nhàng vỗ về lưng cậu, chờ đến khi cậu nín khóc mới kéo cậu ra, bàn tay ấm áp lau đi những giọt nước mắt trên mặt cậu, “Lâm Ôn, tôi cảm thấy mình nên giới thiệu bản thân lại một chút.”

Lâm Ôn mờ mịt nhìn anh, hai mắt ướt nhẹp như một con thú nhỏ đã phải chịu nhiều thiệt thòi.

Điều này làm cho âm giọng của Trang Nam dịu dàng hơn rất nhiều, nhưng cũng không mấy có ích lắm.

Vì khi nghe anh giới thiệu xong, sắc mặt Lâm Ôn từ trắng chuyển sang xanh, từ xanh chuyển thành hồng, cuối cùng chính là giận dữ và xấu hổ muốn chết.

“Trang Nam, người thành phố B, năm nay 29 tuổi, tốt nghiệp khoa tài chính đại học A, là trưởng phòng tư vấn đầu tư tài chính.”

Từng lời từng chữ của anh được nói ra rất nhẹ nhàng, lại còn cực kì ôn nhu, “Lâm tiên sinh, bất cứ lúc nào em cũng có thể kiểm tra, công ty đầu tư tài chính Càng Ung, là một công ty rất nổi tiếng trong ngành, còn có một nickname khác là câu lạc bộ Ngưu Lang.”

12. Chương 12

27.

Đã qua hai ngày.

Trang Nam ngồi xổm trước nhà Lâm Ôn nhét thiệp vào trong khe cửa, thiệp đã không còn là một ngày hai tấm nữa mà là một ngày n tấm, Trang tiên sinh không được phép vào bên trong, vì vậy anh muốn nói cái gì thì liền viết cái đó, sau đó nhét vào trong khe cửa.

Lâm Ôn sống hướng nội và nhạy cảm, da mặt thậm chí còn mỏng hơn tờ giấy.

Chỉ cần nhẹ nhàng đâm một cái thì cả người liền bể đầu chảy máu.

Vậy nên sau cuộc trò chuyện ngày hôm đó, Trang Nam chưa hề gặp lại Lâm Ôn.

Sóc con tiên sinh xấu hổ mà trốn về hốc cây, đồng thời dùng hạt thông lớn chặn lại trước cửa, không để cho con chim lớn nào đó có cơ hội bước vào.

Trang Nam hối hận vì bản thân đã lỡ miệng, anh không để ý hình tượng mà buồn rầu ngồi trên tấm thảm trước cửa nhà Lâm Ôn, từ trong túi rút ra mấy tấm thiệp, nhàu mảy viết chữ.

— *Mèo là của tôi, em cũng là của tôi, dựa vào cái gì lại không cho tôi vào nhà chứ!*

— *Không cho tôi thấy người thì hãy để tôi thấy mèo đi mà.*

— *Hãy cho tôi vào trong đi, tôi hứa sẽ chỉ nhìn mèo thôi chứ không nhìn em đâu mà.*

Từng cái từng cái được nhét vào nhưng không cái nào được hồi âm.

Trang Nam gãi mũi, xem thời gian lại thấy đã đến giờ ngủ.

Anh vừa chuẩn bị đứng dậy thì cửa phòng A2401 vốn luôn đóng chặt đột nhiên mở ra.

Đúng lúc đèn cảm ứng vụt tắt, ánh đèn phòng len theo cánh cửa rơi xuống, chiếu lên thân ảnh Trang Nam, anh lặng lẽ ngồi trên đất ngửa đầu lên nhìn gương mặt cậu.

Lâm Ôn không nghĩ đến Trang Nam cứ như vậy mà ngồi trên đất, cậu ngẩn người, do dự vươn tay đến trước mặt anh.

Để ý thấy những tấm thiệp đều đã được lấy đi, trên mặt Trang Nam nở nụ cười, anh không đứng dậy mà trái lại dùng sức kéo tay Lâm Ôn một cái.

Làm sao một trạch nam yếu ớt có thể độ lại với sức của anh, sóc con cứ như vậy bị kéo vào trong lồng ngực của con chim ranh ma.

“Hết giận rồi sao?”

Hai tai Lâm Ôn đều đỏ, mím môi muốn thoát khỏi nhưng lại bị anh siết chặt vào lòng, không thể động đậy.

Trang Nam ôm cậu không buông, nở nụ cười tiếp tục nói, “Không còn ngại chứ?”

Lâm Ôn bị bắt nạt đến mức hai tai đỏ như muốn chảy máu, “Trang tiên sinh!”

Trang Nam mau chóng vuốt ve lưng cậu, thử thăm dò dựa sát vào Lâm Ôn, áp trán mình lên trán cậu, “Lâm Lâm.”

Lần đầu tiên được người khác gọi như vậy, Lâm Ôn im lặng một lúc, nhỏ giọng đáp lời.

Nụ cười trên mặt Trang Nam càng thêm sâu, “Lời em nói hôm đó, vẫn còn hiệu lực chứ?”

Lâm Ôn cắn môi, âm thanh run rẩy xấu hổ gần chết, “Anh có thể, có thể đừng nhắc đến ngày hôm đó nữa được không...”

Trang Nam không cười cậu nữa, biểu cảm cực kì nghiêm túc, “Lâm tiên sinh, em nuôi tôi đi.”

Lâm Ôn không biết nói gì.

Trang Nam càng ngày càng đến gần cậu hơn, “Nhà tôi chỉ có một con mèo, rất dễ nuôi. Mà mèo thì bây giờ em đã nuôi rồi, có muốn thử nuôi người luôn không? Trước đó em đã nhạt tôi về hai lần, mọi người đều quen biết nhau hết mà.”

Hô hấp Lâm Ôn bất ổn, lông mi khẽ run, lúc nói chuyện thì môi hai người chỉ còn cách nhau một khoảng nhỏ.

“Em... Trang tiên sinh, anh, ý anh là...”

Trang Nam chăm chú nhìn cậu, ánh đèn trong phòng dịu nhẹ rơi xuống người Lâm Ôn, phản chiếu giống như một thiên thần trong đêm.

Anh bình tĩnh chờ đợi Lâm Ôn dũng cảm nói tiếp.

Vào thời khắc quan trọng nhất thì trước cửa bỗng vang lên một tiếng ‘meow meow’, Tùng Tùng chờ nửa ngày cũng không thấy người hầu đến dọn shit, đi ra liền nhìn thấy hai người lằng nhằng ngồi trên đất, nên nó cực kì phẫn nộ, lùi lại mấy bước lấy đà rồi đột nhiên xông lên, sức lực được tích lũy bấy lâu đột nhiên bộc phát mà nhảy lên lưng Lâm Ôn.

Khoảng cách giữa hai người vốn đã rất gần, cú nhảy này của mèo đại nhân khiến Lâm Ôn không kịp đề phòng mà hướng về phía trước, hôn lên môi Trang Nam.

Hai người môi chạm môi.

Mèo đại nhân quý phái lướt đi, kiêu ngạo mà quét mắt liếc nhìn Trang Nam.

Ánh mắt như muốn nói, “Đồ con gà, nửa ngày cũng không mần được tích sự gì, còn phải để mèo đại nhân ta đích thân ra tay giúp đỡ.”

“ ... ”

Trang tiên sinh thừa dịp Lâm Ôn chưa kịp hoàn hồn liền đưa tay ấn sau gáy cậu, dùng sức hôn xuống, sau đó ôm người đứng lên, thuận tiện bắt lấy mèo đại nhân ném vào trong nhà rồi đóng cửa lại, một tay đè Lâm Ôn lên ván cửa, một tay giữ chặt cằm cậu mà môi lưỡi giao triền.

28.

Khi chú ốc sên nhỏ bị lôi ra khỏi vỏ, bản thân còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra nên chỉ có thể run rẩy gọi, “Trang tiên sinh...”

Trang tiên sinh toàn tâm toàn ý làm cậu, không ngẩng đầu lên, “Em gọi sai rồi.”

“Trang, Trang Nam.”

“Đổi cái khác.”

“Ca...”

“ ... ”

“...Ca ca!”

“ ... ”

“...”

“Bảo bối, ngày mai chúng ta cùng đi tập gym đi, thể lực em yếu quá.”

Lâm Ôn, “...”

Một đêm trôi qua mà Lâm Ôn vẫn chưa tìm được câu thần chú chính xác để kết thúc cái trò vận động mạnh này.

13. Chương 13

29.

Trải qua ngày ngày gian khổ, cuối cùng Lâm Ôn và Trang Nam cũng chính thức ở chung một chỗ.

Căn hộ A2402 hoàn toàn bị vứt bỏ, Trang Nam cũng thay đổi thái độ làm việc.

Trước đây liều mạng tăng ca là bởi vì không có gì để lo lắng, nhưng lúc này đã có người quan trọng nên vừa đến giờ tan tầm là anh chạy trốn còn nhanh hơn cả thỏ.

Sếp rất không hài lòng với thái độ làm việc tiêu cực của cự cấp dưới đặc lực, “Này này, gần đây cậu bận chuyện gì hả?”

Trang tiên sinh không thèm nâng mí mắt lên, “Tôi có làm sai việc gì không?”

“Ôi chao, cái này thì không có.”

“Tôi có làm trễ nãi công việc không?”

“Ừ thì, cũng không có...”

Trang tiên sinh lạnh lùng nói, “Vậy còn gì nữa không?”

Sếp, “...”

Trang tiên sinh vỗ vai sếp, không tiếp tục nói nhảm nữa mà liền trở về nhà.

Không lâu sau, bộ truyện ‘Tình yêu và sự nghiệp’ của Lâm Ôn được ký hợp đồng quay phim truyền hình.

Địa điểm ký kết là ở công ty A, Lâm Ôn vốn không muốn ra ngoài nhưng khi nhìn thấy địa chỉ công ty trái tim liền động, lấy ra danh thiếp mà Trang tiên sinh đưa cho, cậu đối chiếu một chút thì thấy hai công ty cách nhau không xa mấy.

Trạch nam vận nằm ở nhà hiện giờ đang nhìn chăm chăm tên của Trang tiên sinh trên danh thiếp, trái tim cậu nhảy dựng lên, do dự suốt cả buổi sáng đến giờ cơm trưa, sau đó cắn răng thay đồ đội mũ, cẩn thận mà rời nhà.

Cậu cầm tài liệu chạy đến điểm hẹn, giao nó cho lễ tân rồi gửi tin nhắn cho bên kia, sau đó sốt sắng mà chạy đến Càng Ưng.

Nhân viên lễ tân mỉm cười ôn hoà hỏi, “Xin hỏi ngài tìm ai?”

Trừ Trang tiên sinh thì đã lâu Lâm Ôn không giao tiếp với ai khác nên không biết làm sao mở lời, chỉ biết im lặng một hồi lâu, lại cảm thấy đột nhiên chạy đến làm phiền Trang tiên sinh làm việc cũng không tốt nên mặt mày xám xịt, chuẩn bị rời đi. Nhân viên lễ tân nhìn cậu một chút, hai mắt bỗng nhiên sáng lên, “À, ngài chính là Lâm tiên sinh! Trang tiên sinh có dặn là nếu như ngài đến thì hãy đi thẳng lên lầu bốn sau đó quẹo trái rồi đến phòng làm việc của ngài ấy.”

Trang tiên sinh lại còn đặc biệt dặn dò chuyện này sao?

Anh quả nhiên hiểu rất rõ tính cách của cậu.

Có nghĩa là Trang tiên sinh đã rất hi vọng, dù chỉ có cơ hội một phần mười ngàn thì cũng hi vọng sẽ có một ngày cậu chủ động đến tìm anh?

Trước khi đi Lâm Ôn còn quay lại nhỏ giọng nói câu ‘cám ơn’, nhìn thấy đám người chen chúc trong thang máy, cậu không dám đến gần nên đã chọn cách đi thang bộ.

Lầu bốn cũng không tính là cao, rất nhanh cậu đã tới nơi. Lâm Ôn nhìn tới nhìn lui, trên cầu thang lúc này không có người nào, cậu vừa thở phào nhẹ nhõm thì chợt nghe thấy phía trước có tiếng người xì xào trò chuyện.

“Dạo này Trang tiên sinh làm việc rất tẻ nha.”

“Đúng vậy, mỗi ngày xong việc liền rời đi, chẳng như trước đây...”

“Tôi nghe nói dạo gần đây anh ta có người yêu rồi.”

“Gì ghê vậy, cái lão biến thái đó mà cũng có người để ý nữa hả?”

Lâm Ôn dừng bước chân.

Cậu đã gặp qua rất nhiều người ở sau lưng nói xấu mình, hăm hại mình, nhưng dù cho những người kia có nói thế nào, cậu đều không quan tâm, cũng không muốn quản.

Nhưng lúc này đây trong người lại như có một đám lửa bốc lên.

Cậu không chịu được khi có kẻ khác nói xấu Trang tiên sinh.

Trang tiên sinh rõ ràng về đến nhà cũng phải làm việc, thường thường tăng ca đến tận giữa đêm.

Trang tiên sinh rõ ràng là một người dịu dàng, nhã nhặn đến như vậy.

Lâm Ôn cắn răng, lấy hết mọi dũng khí mà bước ra ngoài, tiếng bước chân của cậu khiến hai kẻ nhiều chuyện kia sợ hết hồn.

Cậu hít một hơi thật sâu, ngấn đầu uốn ngực mà nhìn thẳng về phía bọn họ, lúc nói chuyện vẫn còn lấp lửng nhưng từng lời từng chữ đều rất rõ ràng, “Trang tiên sinh là người rất chăm chỉ, làm việc. Tính tình anh ấy rất tốt, sẽ không tùy tiện mắng người, trừ khi mọi người làm sai. Anh ấy không biến thái, là một người rất tốt.”

Biểu cảm của hai cô nàng xinh đẹp từ hoảng sợ biến thành kinh ngạc, cuối cùng họ cười lớn, “Cậu bạn nhỏ mê đắm Trang tiên sinh từ đâu tới đấy hả?”

Lâm Ôn mím môi, thần sắc lạnh lùng.

Hai cô nàng cười cười, bị ánh mắt của cậu nhìn tê cả da đầu nên nhanh chóng xoay người đi ra ngoài, ai ngờ vừa mới mở cửa đã sợ hết hồn, thậm chí cả linh hồn bé nhỏ cũng suýt bay ra ngoài, “Trang... Trang tiên sinh!”

Lâm Ôn sững sốt một chút, nhấc bước đi ra.

Trang tiên sinh đứng ở bên ngoài, âu phục chỉnh tề, thần sắc bình thản, ánh mắt như có như không quét qua hai con người kia, sau đó chuyển tầm mắt về trên người Lâm Ôn, “Thực tập sinh mà lại lười biếng như vậy, các người không muốn được làm nhân viên chính thức hay sao?”

Hai cô nàng mặt đỏ tới mang tai, cúi đầu nhanh chóng bỏ chạy.

Chờ khi xung quanh không còn ai, Trang tiên sinh đưa tay đến trước mặt cậu, vẻ mặt dịu dàng nói, “Lẽ nào gọi bảo là em đến rồi, tôi đoán được rằng em sẽ đi thang bộ.”

Lâm Ôn gọi anh, “Trang tiên sinh...”

“Em không cần tức giận, qua một thời gian là tốt,” Trang Nam mỉm cười, “Tôi nghe thấy hết rồi, bộ dáng Lâm Lâm giữ gìn hình tượng cho tôi đẹp trai lắm.”

Lâm Ôn cảm thấy hai má mình nóng lên, ngớ ngẩn ngêch mặt.

“Em có tình đến gặp tôi?”

Lâm Ôn đi theo anh đến văn phòng, cậu rúc người đứng bên cạnh anh và gật đầu.

Trái tim Trang Nam tê rần, cả người như được tiếp thêm sức mạnh, khiến anh cảm thấy bây giờ mà trở về đối phó với mười khách hàng lớn khó tính cùng một lúc cũng không thành vấn đề, anh xoa đầu Lâm Ôn, “Trong phòng làm việc có đồ ăn nhẹ, tôi còn chuẩn bị thêm sổ tay và game nữa. Hôm nay ở lại công ty chờ tôi, sau đó chúng ta cùng nhau về nhà, có được không?”

Anh nắm lấy tay Lâm Ôn, thái độ cực kì tự nhiên.

Đám nhân viên xung quanh chỉ dám liếc mắt nhìn bọn họ một cái, chào hỏi Trang Nam xong thì lập tức không nhìn nữa, quay đầu tiếp tục làm việc.

Hồ hấp của Lâm Ôn từ gấp gáp từ từ chuyển sang ổn định, cậu chớp mắt nhìn. Giống như chỉ cần có Trang Nam ở bên cạnh... thì thế giới này, cũng không còn là địa ngục nữa.

Anh đã vì cậu mà mở ra con đường trở về nhân gian.

Hai vai căng thẳng dần thả lỏng, Lâm Ôn cố gắng biểu hiện thật tự nhiên, cậu không quan tâm đến hình ảnh và âm thanh xung quanh nữa, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi lại bị Trang Nam nắm thật chặt.

Đây là nguồn sức mạnh của cậu.

Lâm Ôn cũng siết chặt tay anh, mỗi một bước đi đều cảm thấy như mình đang lướt trên mây, cậu theo sát anh đi vào văn phòng, đón nhận ánh mắt của anh rồi gật đầu khẽ cười, “Được.”

31.

Mèo đại nhân vì bị người hầu dọn shit lãng quên nên đã tức giận mà phá nát căn nhà.

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hang-xom>